

1

กลุ่มสตรีสูงวัยที่เดินตามกัน ส่งเสียงพูดคุยมาจากห้องขนาดเล็ก ซึ่งใช้เป็นที่ประชุมชั่วคราวเข้ามาในห้องรับรองขนาดใหญ่ ผ่านบรรดาแขกหรือต่างๆ ชาติของ โรงแรมชั้นบันไดกว้างมาสู่บริเวณห้องโถงกว้างใหญ่บนชั้นที่สอง ตกเป็นเป้าสายตาของผู้คนที่อยู่ในบริเวณมาตลอดทาง อภรณ์ผ้าไหมไทยหรรษาหลากสีที่แต่ละคนสวมใส่ดูเป็นแบบอย่าง ที่แปลกตา แต่ละคนยังประดับประดาเนื้อตัวด้วยอัญมณีสูงค่า ประกายเพชรพลอยเม็ดใหญ่วูบวาบ

สตรีทั้งหมดพูดคุยกันด้วยท่าทีแย้มยิ้ม มีเสียงหัวเราะเจืออยู่ไม่ขาด หากสายตาทวนกลับไปจับจ้องคู่สนทนาและแอบจับสังเกตคนในกลุ่ม กลับประเมินราคาอภรณ์และอัญมณีที่มองเห็นอย่างรวดเร็วราวผู้เชี่ยวชาญ

สตรีที่เดินนำหยุดที่บริเวณหน้าประตูห้องจัดเลี้ยงขนาดใหญ่มีรูปร่างอวบท้วม ผมจัดเป็นทรง ใบหน้าขาวเพราะเคลือบด้วยแป้ง มีสีสันตรงนั้น ตรงนี้ จัดจ้านเช่นเดียวกับคนอื่นๆ

“เราจะตั้งโต๊ะลงทะเบียตรงนี้” เธอยกแขนเหยียดมือแสดงตำแหน่ง ก่อนจะวาดมือกว้างออกไป ประกายเพชรที่ตัวแหวนและกำไลข้อมือ สะท้อนแสงไฟเพดานวูบวาบ “ส่วนโต๊ะขายของที่ระลึก โต๊ะขายบัตรจับฉลากรางวัลต่างๆ จะอยู่ใกล้ๆ กัน ฉันจัดคนประจำโต๊ะไว้หมดแล้ว”

“คืนนั้นจะมีงานอื่นด้วยหรือเปล่าคะ คุณหญิง” เสียงถามดังออกมา คนถามมีรูปลักษณ์ไม่แตกต่าง “ชั้นนี้มีห้องจัดเลี้ยงตั้งหลายห้อง ประเดี๋ยวคนอื่นเข้ามาแล้วจะยุ่งยากแยะเลย”

“ได้ยินว่ามีหลายงาน แต่ไม่ต้องกลัวหรอกค่ะ คุณหญิง” เป็นคำตอบที่อ่อนหวาน “แขกของงานเรายังไงๆ ก็ไม่เหมือนใครอยู่แล้ว ใครไม่มีหน้ากากผ่านเข้าประตูไปไม่ได้ ยิ่งไงๆ ก็จะต้องถูกจับให้เสียตั้งค้อยู่ดี”

“คุณหญิงกะว่าจะมีแขกสักกี่คนคะ”

“เราทำหน้ากากออกมาพันอัน” เธอขยับวัตถุในมือซึ่งถือติดออกมาจากห้องประชุม กระดาษแข็งบางตัดเจียนเป็นรูปครึ่งบนของใบหน้ามนุษย์ แต่งแต้มสีสันสวยงามอย่างลึกลับ “แต่ฉันยังไม่รู้ตัวเลขสุดท้ายเลยที่เราขายไปได้กี่ร้อยอันแล้ว”

“สถานที่ที่จะแคบเกินไปหรือเปล่า”

เจ้าหน้าที่ของโรงแรมที่เดินตัวลึบอยู่ในกลุ่ม ริมปลั๊กประตูที่ปิดแน่น ให้เปิดออก พาให้กลุ่มเคลื่อนย้ายเข้าไปข้างใน “ห้องนี้เป็นหนึ่งในสามห้องที่ใช้งานครับผม ตอนนี้นะครับผมกำลังไว้เพราะว่ามีงานอื่น แต่พอเอาผนังกันออกแล้วพื้นที่จะกว้างพอคุณหนึ่งพันคนได้สบายครับผม”

“แต่ว่าเรายังต้องมีเวทีและพลอร์เต้นรำอีกนะคะ” อีกเสียงหนึ่งท้วง “พลอร์จะต้องกว้างด้วยเพราะเราเน้นที่การแสดงและเต้นรำ”

“ถึงที่จะแคบไปบ้างก็ไม่ใช่ไรหรอกค่ะ” คุณหญิงเตือนพูด “ดิฉันจะให้เขาเพิ่มโซฟาและโต๊ะเก้าอี้ตรงบริเวณหน้างานหลายตัว แล้วถ้าเบื่อก็ยังออกไปนั่งเล่นในสวนที่อยู่ติดกันนี้ได้อีกด้วย”

“ในสวนจะมีดีไปหรือเปล่า”

“ไม่มีดีหรอกค่ะ ฉันทขอไฟเพิ่มไว้ จะได้บรรยากาศไปอีกแบบหนึ่ง”

ในท่ามกลางเสียงพูดคุยถกเถียงและสายตาคมวาววามจับสำรวจกันและกัน สตรีผู้อ่อนเยาว์ที่สุดในกลุ่มได้แต่ยิ้มรับฟังราวตั้งอกตั้งใจเต็มที ซ่อนความเบื่อหน่ายไว้ในสีหน้าอ่อนหวานด้วยความอดทนอย่างที่สุด

หล่อนอยู่ในวัยสามสิบต้นๆ ร่างโปร่งบอบบางอยู่ในชุดกลางวันที่

ตัดเย็บด้วยผ้าไหมไทยแบบเรียบฝีมือประณีต นาฬิกาเรือนเล็กราคาเกือบเท่าบ้านแถบชานเมืองหนึ่งหลังที่ข้อมือเรียกว่าเป็นอาภรณ์ชิ้นเดียวหากไม่นับต่างหูเล็กๆ ที่เห็นโผล่แวววาวออกมาจากริผมซึ่งถูกหวีเลยไปข้างหลังทิ้งตัวยาวเคลียไหล่ ใบหน้าเกลี้ยงแม่ถูกแต่งเติมด้วยเครื่องสำอางเล็กน้อย ทว่าส่วนประกอบที่ได้สัดส่วนทำให้สายตาของผู้คนที่มองผ่านมาไม่อาจจะละจากไปโดยไม่สนใจได้

ทุกครั้งที่มีคนหันมาพูดด้วย หล่อนจะย่อตัวลงเล็กน้อย ยิ้มรับฟัง และตอบโต้อย่างสุภาพเรียบร้อย ครั้นการรวมกลุ่มไม่มีท่าทีจะสิ้นสุด พอคู่สนทนาหันไปหล่อนก็ลอบยกข้อมือขึ้นดูเวลาอย่างอดไม่ได้และทำซ้ำอีกในเวลาต่อมาไม่นานด้วยความลืมหืมตา

สตรีสูงวัยที่ยังดูสาวพริ้งอิกนางหนึ่งหันมาเห็นจึงขยับเข้ามาถามว่า “มีนัดหรือจะลูกทัด”

หญิงสาวยิ้มให้ “ค่ะ แม่ฉี ทัดรอโทรศัพท์คุณฉี”

“งานนี้เสียใหญ่บริจาคเท่าไร” ‘แม่ฉี’ ถาม

หญิงสาวยิ้มเจื่อนๆ “แสนเดียวเท่านั้นแหละค่ะ”

“แสนเดียว” อีกฝ่ายทำตาโต “เสียชื่อเสียใหญ่หมดคณะนี้ ลูกทัดพูด ยังไงถึงได้มาแค่แสนเดียว แล้วเขาจะมามงานด้วยหรือเปล่า”

หญิงสาวได้แต่ยิ้มจืดๆ “ไม่มาค่ะ เขาไม่ชอบงานแบบนี้”

คุณอรุณสีสายหน้า “อยู่กันมาห้าปีแล้วยังไม่ยอมอยู่ในโอวาทอีก ไม่ไหวจริง ลูกทัดปกครองสามียังไงกันนี้”

หญิงสาวหลบตา คุณอรุณย้าคำนี้อยู่เสมอ ทั้งที่รู้คืออยู่แก่ใจว่าจารีตยังไม่ใช้สามียกต้องตามกฎหมาย และไม่ใช่นั่นที่ใครจะเข้าไปปกครองเขาได้ หนุ่มใหญ่ผู้มั่งคั่งที่อยู่ภายใต้ชายคาเดียวกันกับทัศนยา เป็นผู้ครอบครองทุกอย่างในอาณาจักรอันกว้างใหญ่ของเขาต่างหาก และหล่อนก็เป็นหนึ่งอย่างที่อยู่ใต้นั้นด้วย

“ประเดี๋ยวคุณพ่อจะแวะมารับแม่ เห็นบอกว่ามีอะไรจะให้หนู” น้ำเสียงอ่อนหวาน ทว่าประกายตาคมฉาบกลับแฝงความแปลกแยกอยู่ลึกๆ

ทัศนียาเคยชินแล้วจึงไม่รู้สึกริดรอน

“คะ” หล่อนรับคำมอบน้อม

“เห็นว่าเป็นของของแม่หนู”

“อะไรคะ”

“ไม่รู้สิ เขาไม่ยอมบอก” เธอตัวดีเสียงอย่างลึมดัว

ของของแม่ก็ควรจะเป็นของลูก แม้ว่าทินจะมีความตั้งใจอย่างนั้น แต่ทัศนียาก็ยังเคยเห็นเครื่องประดับชั้นหรูหลายชิ้นที่มารดาผู้ล่วงลับเคยใช้ เนิตฉายอยู่บนร่างของคุณอรุณี

เธอได้แต่มองโดยไม่กล้าเอ่ยปาก

คุณอรุณีคู่สาวนักหนาเมื่อรวมอยู่ในกลุ่ม ในวัยใกล้ห้าสิบปี เธอสวยงามผุดผ่องไม่แพ้สาว ๆ ใบหน้าตั้งงดงามทั้งอาศัยศัลยกรรมและการทำนุบำรุงอย่างเอาใจใส่ด้วยเครื่องสำอางชั้นสูง เสื้อผ้าหรูมีรูปแบบถ้อยวัยลงไปด้วยระดับความสูงของชายกระโปรงสั้นเหนือเข่า ผมตัดชอยเป็นทรงสมัยเคลือบสีอ่อนแก่สลัดกัน รูปร่างที่ค่อนข้างอวบเท่านั้นที่บอกให้รู้ว่าวัยของเธอไม่ใช่หนุ่มๆ แล้ว

ร่างสูง ท้วมและเชื่องช้าด้วยวัยของชายที่เดินเข้ามาหา ทำให้อ้วนสนทนามีการเคลื่อนไหว มีการทักทายได้ถามทุกข์สุขจนทั่วหน้าอยู่ครู่หนึ่ง แล้วผู้ที่มาใหม่จึงมีโอกาสหันมาหาคนที่เป็นเป้าหมาย

“ไปดูที่ห้องประชุม เขาบอกว่าเลิกแล้วแต่มาอยู่กันที่นี่” เขาว่า

ทัศนียากมือไหว้ ชายสูงวัยคล่องหล่อนเข้ามาออกแรง

“นางสาวน้อย ทำงานกับคนแก่ เป็โอใหม่”

“คุณก็” คุณอรุณีหยิกสามีเบาๆ วาทินอายุมากกว่าเธอสิบปี รั้วรอยและสีผมยั้งทำให้เขาดูเป็นชายแก่ที่มีเมียสาวและสวย “เดี๋ยวก่อนอื่นได้ยินเข้าหรือก พุดคำวาคนแก่ออกมาได้ยังง” เธอยื่นหน้าเข้ามาทำเสียงเฉียว

วาทินหัวเราะ หันไปแก้ตัวกับคนข้างๆ ที่หันมามองยิ้มๆ

“อ้าว ผมเองก็แก่แล้วนี่ เอาละ ไม่พุดก็ไม่พุด”

ทัศนียาตอบยิ้มๆ ว่า “ไม่เป็โอหรือกคะ พ่อ สนุกคือออก ไม่อย่าง

นั่นก็อยู่เฉยๆ น่าเมื่อจะตาย”

“ดีแล้วละ” บิดาหล่อนคล้องเอวไว้อย่างรักใคร่ “ยังสาวยังแสด์เอาแต่เก็บตัวอยู่เฉยๆ ทำไม ประเดี๋ยวก็เจตายกันพอดี”

เขารั้งหล่อนออกไปจากกลุ่ม คุณอรุณีทำที่เป็นหันไปสนใจสตรีที่พูดกันอยู่รอบข้าง ทว่าไม่วายชำเลื่องมอ่งฟอลูก ทำที่สนิทสนมรักใคร่ที่ได้เห็นเผาใจให้ร้อนวูบๆ วาทินยังหีบอะโรบางอย่างออกมาจากกระเป๋าเสื้อนอกที่สวม ยัดเยียดใส่มือลูกสาว

ใช่แล้ว สร้อยเพชรของเมียเขา เธอโมโหตัวเองที่ไม่ขอหีบหีบเอามาเสียก่อน หากว่ามันอยู่ในมือเธอเสียก่อนหน้านี้ ไม่มีวันที่วาทินจะกล้าเอ่ยปากขอคืนมาให้ลูกสาวอย่างแน่นอน...

ในที่สุด กลุ่มผู้ประชุมก็รำลាក់กันก่อนจะแยกย้าย วาทินพาภรรยาจากไป ทิ้งให้ลูกสาววูบมาหามุมปลอดคนต่อโทรศัพท์ ทักทยาได้ยินเสียงสตรีสองคนเดินคุยกันผ่านไปแว่วๆ

“เข็มกัลดเพชรของคุณประภาณะ ของแท้หรือเปล่านะคุณ เพชรเม็ดใหญ่จังเลย แต่น้ำเพชรมันด้านๆ ยังกับของเก๊เนอะ”

“นั่นสิคะ ฉันทก็มอ่งๆ อยู่ เดียวนี้มันมีเพชรปลอมที่เรียกว่าโมอิส ใช้เครื่องมือจี้ดูก็ดังเหมือนเพชรจริง แล้วยังสวยกว่าเพชรจริงเสียอีกซีคุณ.....”

เสียงพูดเบาลงจนจับใจความไม่ได้เมื่อสตรีทั้งสองเดินผ่านไป ทิ้งให้หญิงสาวมอ่งตามอย่างอ่อนใจ หล่อนเองก็ถูกมอ่งสำรวจจนอึดอัดเหมือนกัน ดีแต่ว่าวายที่แตกต่างทำให้ไม่เป็นที่จิตใจของใครนั้ก หล่อนเห็นสายตาของสตรีทั้งสองจับมอ่งคนอื่นๆ ในกลุ่ม พอได้โอกาสก็หันหน้าเข้าซุบซิบกันราวกับกำลังถกปัญหาใหญ่

โทรศัพท์ที่เพิ่งต่อสัญญาณได้มีเสียงรับสาย ทักทยาอ่อยปากขอพูดกับจาริต

ครู่หนึ่งเสียงใสๆ ก็รายงานกลับมาว่า “คุณจาริตบอกให้ถือสายรอสักครู่ค่ะ”

ขณะที่หญิงสาวแนบโทรศัพท์กับหูรอคอยสตรีอีกสามคนก็เดินผ่านออกมา เสียงที่พูดคุยค่อนข้างดังทำให้หล่อนสะดุ้งวูบ

“คุณวาทีนแก่ลงไปเยอะเลยนะ ไม่น่าเชื่อเลย ก่อนหน้านี้ยังดูเป็นหนุ่มเป็นหนุ่ม”

“เขาแก่ลงตั้งแต่ตอนเกิดเรื่องเผาไล่ที่ไงเธอ ช่วงที่ถูกสอบสวนฉันเผชิญได้พบ แหมตกใจเลย ริวเต็มหน้า ผมเคยดำๆ ขาวไปหมดทั้งหัว”

“แต่ถึงยังไง ในที่สุดเค้าก็หลุดนี่นา ศาลยกฟ้องเพราะว่าพยานหลักฐานไม่พอ ต้องถือว่าเขาบริสุทธิ์นะ”

“บริสุทธิ์เพราะเงินฟอกนะซิ เผาไล่ที่เห็นชัดๆ อยู่แล้ว คุณคนตายไปตั้งกี่คน”

“ไม่น่าเลย ทำได้ยังไงลงคอนะ”

“นั่นซิ เพราะเงินตัวเดียวเท่านั้นแหละ”

หญิงสาวถอยเข้าไปหลบในหลืบของเสาใหญ่ ใบหน้าซีด เหงื่อขึ้นขึ้นมาเฉยๆ มีเสียงหัวฟุ้งดังขึ้นจากปลายสาย “ฮัลโหล”

หล่อนไม่กล้าส่งเสียง กลัวว่าจะมีใครในกลุ่มเห็นหล่อนแล้วต่างคนที่ต่างจะวางตัวไม่ถูกจนมองหน้ากันอีกไม่ได้...

เหตุการณ์ไฟไหม้ชุมชนแออัดบริเวณใจกลางเมืองเป็นข่าวครึกโครมในหน้าหนังสือพิมพ์ติดต่อกันหลายวัน จำนวนคนตายและบาดเจ็บทำให้ผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียถูกสอบสวนและแจ้งความให้ดำเนินการตามกฎหมาย วาทีนเป็นหนึ่งในจำนวนผู้ถือหุ้นของบริษัทซึ่งเป็นเจ้าของที่ดิน และเป็นตัวแทนของผู้ถือหุ้นคนอื่นๆ ในการสู้ความในศาล การที่เขาเป็นที่รู้จักจึงทำให้ตกเป็นเป้าของการทำข่าว ทัดทยาเองแม้มีวงสังคมแคบเพราะจบการศึกษาในต่างประเทศ ก็ยังไม่วายต้องรับโทรศัพท์ตอบคำถามจากคนรู้จักไม่เว้นแต่ละวัน

เหตุการณ์นั้นเลื่อนการแต่งงานของหล่อนออกไปอย่างไม่มีกำหนด ตลอดเวลาที่ดูเหมือนว่ายาวนานเหลือเกินนั้น หล่อนรู้สึกเหมือนตกอยู่ในฝันร้าย...

จาริต วางโทรศัพท์ลงอย่างแปลกใจ บ่นว่า “ไม่เห็นมีใครพูดเลย” เขาต่อเบอร์ภายในกลับไปหาเลขานุการสาว “นิตา สายตัดไปแล้วนี่” “หรือคะ ก็สาเรียนเธอแล้วว่าคุณจาริตบอกให้รอ ถ้าอย่างนั้นสาต่อกลับให้คะคะ”

“ไม่ต้องหรอก” เขาพูด “ถ้ามีอะไรสำคัญประเดี๋ยวก็จะโทรเข้ามาใหม่เอง”

นิตาแอบค้อนอากาศพลางวางหูโทรศัพท์ลง รู้ดีว่าคนที่เป็นคนเหตุคือใคร สาวสวยในเครื่องแต่งกายหรูหราทันสมัยคนนี้เคยโทรศัพท์มาหาจาริตหลายครั้ง คุยกันนานๆ อย่างที่น้อยครั้งจาริต จะทำกับใคร เป็นที่เดากันได้แต่ไม่มีใครจะกล้าเอ่ยปากพูดออกมาในความสัมพันธ์ของคนทั้งสอง ต่อมาเจ้าหล่อนผู้นี้ก็อาจหาญมาหาถึงที่ทำงาน วางท่าที่ราวกับเป็นคนสำคัญ

หล่อนโล่งใจเมื่อมีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้นอีกครั้ง “คุณทักทาย... สวัสดีคะ กรุณารอสักครู่คะ...”

ความจริงนิตาไม่เคยสนิมสนมกับทักทาย รู้แต่ว่าเธอเป็นใครคนหนึ่งที่อยู่กับเจ้านายมาเป็นเวลานาน ไม่มีลูก ไม่มีโชภรรยา เพราะชายหนุ่มไม่เคยใช้ค่านั้นมาก่อน คำบรรยายที่เขาจะพูดถึงทักทายต่อหน้าคนอื่นก็คือ “แฟนผม” หรือไม่กี่ “เธอเป็นคู่มั่นของผม”

ตั้งแต่ยุพยงเริ่มติดต่อเข้ามา นิตาก็เริ่มรู้สึกใยศิสตรีสาวที่ทำตัวเรียบร้อย สงบเสงี่ยมผู้นี้ขึ้นมา ทักทายไม่เคยเข้ามาจู้จี้จ้านจวนวาย เมื่อใดที่ปรากฏตัว เธอจะรักษาความสงบเสงี่ยมเรียบร้อยและมีไมตรีจิตไว้อย่างคงที่

จาริตไม่ใช่คนเจ้าชู้ ไม่เคยมีทำที่กรุ่มกริมกับลูกน้องที่ทำงานด้วยกัน และแม้กระทั่งแขกหรือที่ไปมาหาสู่ต่างๆ ที่บางคนก็น่าสนใจและให้ทำที่เขาอยู่ไม่น้อย ดูเหมือนเขาจะรักห้วงหวงหน่วยงานที่สร้างฐานะอันมั่งคั่งให้มากกว่าอะไรอื่น แต่ยุพยงก็เป็นผู้หญิงอีกคนหนึ่งที่เขาอมให้ก้าวเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต

นารมีรูปเป็นทรัพย์สิน นิตาเพิ่งจะซาบซึ่งถึงคำกล่าวนี้เมื่อพบเห็นตัว

จริงของยูพองนี่เอง..

หญิงสาวที่ถูกลมองว่าเป็นตัวปัญหาทยอยออกมาจากโต๊ะทำงานของชายหนุ่มเมื่อเขาจับโทรศัพท์ ใบหน้าငามตึงเต็ม รอยยิ้มคล้ายเยาะจับอยู่ที่มุมปาก หล่อนรู้จักทัตทยา รู้ดีว่าไม่มีสิ่งใดไม่ว่าชายหนุ่มผู้นี้จะคาดหวังจากหญิงสาว ที่ทัตทยาจะมีมากไปกว่าหล่อน

รูปร่างได้สัดส่วนซ่อนอยู่ในชุดสูทแบบกางเกงซึ่งตัดเย็บด้วยผ้าไหมเนื้อดีจากห้องเสื้อชั้นนำของเมืองหลวง เสื้อสูทแยกออกตรงกลางลำตัวเผยให้เห็นเสื้อตัวในกระชับสั้นจนเห็นเนื้อแน่นและดึงเรียบตรงช่วงท้องรองเท่าสันสูงทรวดทรงบางเผยเท้าเปลือยสวยสะอ้าน เล็บยาวรูปแปลกบนเนื้อนวลขาวกลับเคลือบสีเข้ม

“...ประชุมเสร็จแล้วหรือ... ทัตกลับบ้านไปก่อนก็แล้วกัน ผมบังเอิญมีธุระเสียแล้ว...” ใบหน้าคมสันของหนุ่มใหญ่เคร่งขรึมเมื่อพยายามทำน้ำเสียงเป็นงานเป็นการ ยูพอง อดยิ้มไม่ได้ ก็เมื่อครู่ก่อนเขายังยิ้มหัวพูดเล่นกับหล่อนอยู่เลย

ถึงอย่างไร ภาพถ่ายคู่กันของเขาทั้งสองที่ใส่กรอบตั้งอยู่บนชั้นหูลังโต๊ะทำงานของชายหนุ่มก็ก่อความให้หล่อนรู้สึกงูบวาบ ทุกคนที่เข้ามาในห้องนี้จะต้องได้เห็น... เขาเป็นคู่หมั้นกันเท่านั้น แต่แสดงตัวออกหน้าสังคมอย่างเปิดเผย

ช่างน่าเจ็บใจที่หนุ่มใหญ่ไม่คิดจะซ่อนมัน ทั้งที่รู้อยู่แล้วว่าหล่อนกำลังมาหา เขาจงใจหรือว่าผลอลืมกันแน่ ยูพองขบริมฝีปาก อยากจะรู้มากกว่าทัตทยาสำคัญกับชายหนุ่มสักแค่ไหน

“ผมคงไม่ทานข้าวด้วย ทัตทานไปเลยนะ ไม่ต้องเป็นห่วง... คงจะไม่ดีก็หรอกจ๊ะ... โอเค แล้วเจอกัน...”

ธรรมชาติของชายหนุ่มไม่ใช่คนอ่อนหวาน ทว่าปลายเสียงอ่อนในช่วงหลังทำให้ยูพอง ต้องตัวตึงตาคกลับมามองด้วยความรู้สึกงูบวาบอีกครั้ง พอชายหนุ่มวางโทรศัพท์ หล่อนก็พูดอย่างมีแรงอ่อนว่า

“หยงกลับไปก่อนก็ได้นะคะ แล้วค่อยเจอกันใหม่วันหลัง”

ชายหนุ่มเล็กคิว “จะเอาอย่างนั้นหรือ”

หล่อนิ่ง โบหน้าเรียวอ่อนเยาว์ที่แต่งเติมเครื่องสำอางค์ไว้อย่าง
แนบเนียนต้องคอยซ่อนความรู้สึกเงืองงไว้เสมอ จาริตไม่ชอบคนประชด
ประชันเงืองงไม่มีเหตุผล หล่อนฉลาดพอที่จะรู้ว่าเขาชอบอะไรและ
ทนอะไรไม่ได้ คนอย่างจาริตไม่เคยต้องอดทนหรือปรับตัวเพื่อใคร เขา
เมินหน้าหนีความไม่ต้องใจได้ทันทีเพราะยังมีทางเลือกอื่นรออยู่อีกมาก

“หยงเกรงใจคุณริต”

“ก็ผมเคลียกับเขาไปแล้ว” ชายหนุ่มทักท้วง

“หยงกลัวว่าคุณริตต้องลำบากใจเพราะหยง” หล่อนอ่อน

ชายหนุ่มยกมือออกมาข้างหน้า น้ำเสียงอ่อนลงอย่างผ่อนคลาย
“เอาเถอะ อยู่เฉยๆ แล้วผมจะบอกเองว่าคุณต้องทำอะไรบ้าง”

หล่อนเดินกลับมานั่งตรงหน้าชายหนุ่ม หยิบปากกาขึ้นมาหมุนเล่น
เสียงพูดอ่อนอ่อน “คนในออฟฟิศนี้เขาจะคิดยังไงกับหยงนะคะ เห็นมอง
แปลกๆ ทุกคนรู้จักคุณทักกันทั้งนั้น”

“ก็มองว่าหยงแย่งแฟนเพื่อน”

“แน๊ เปล่าสักหน่อย” หล่อนหัวเราะ ซ้อนดาววหวานมองอีกฝ่าย
ก่อนจะถามสิ่งทีหมายมาดมานานแล้วว่า “แล้วจะให้หยงมาช่วยทำงาน
เมื่อไหร่คะ”

ชายหนุ่มนึ่งคิด “อย่าดีกว่ามั้ง”

“อ้าว ทำไมเล่าคะ ก็คุณริตเคยบอกว่า...”

“เดี๋ยวนั้นมันเปลี่ยนไปแล้ว” เขาว่า น้ำเสียงในยามปรกติเฉียบเฉย
เด็ดขาดอย่างทีน้อยคนจะกล้าทักท้วง

หล่อนทำสีหน้าเงืองง เขาเคยออกปากจะให้หล่อนมาทำงานด้วย
แต่หลังจากความสัมพันธ์สานเกี่ยวลึกล้ำ ชายหนุ่มก็เปลี่ยนความตั้งใจ
เสียเฉยๆ

“คุณริตเปลี่ยนใจแล้วหรือคะ”

“ผมกำลังจะแต่งงาน”

“กับทัศนายนะหรือคะ” หล่อนถามอย่างเปล่งใจอย่างยิ่ง

“เขารอมานานแล้ว” คำตอบบาดลึกลงในความรู้สึก ชายหนุ่มช่างพูดออกมาโดยไม่เฉลียวใจว่าหล่อนจะรู้สึกอย่างไรบ้าง “ถึงเวลา ก็ควรจะแต่งเสียที”

“แล้วหยงเล่าคะ” เสียงถามอาดูรยิ่ง

ชายหนุ่มเอื้อมมือมาจับหลังมือหล่อน “อย่ากลัวไปเลย เราก็อยู่ส่วนของเรา ทัดไม้ไซ่คนจี๋หิง ถึงจะแต่งงานกันแล้วเขาก็ไม่มาวุ่นวายกับเราหรอก”

ยุพยงแทบจะสะดุ้งมือลูกหนี แต่ที่หล่อนทำก็เพียงแต่นั่งนิ่ง สงบ อารมณ์ไว้อย่างสุดความสามารถ...

2

“ไม่ใช่แค่บอกว่าจะแต่งงานด้วยเท่านั้นนะ แต่ยังให้ดูรูปบ้านที่กำลังจะซื้อเป็นเรือนหออีกด้วย”

ยุพยง พุดด้วยอารมณ์พลุ่งพล่าน สีหน้าบูดบึ้งเมื่อระบายอารมณ์กับหมอนอิงผ้าไหมที่วางอยู่บนตัก คนที่รับฟังคือสตรีสาวซึ่งมีรูปร่างหน้าตาคคล้ายคลึงกัน เพียงแต่ยังเป็นรองกว่าอยู่มากในเรื่องความสวยงามและความประณีตของอาภรณ์ที่สวมใส่ เขาาคิเป็นพี่สาวคนเดียวซึ่งเคยพักอาศัยอยู่ด้วยกัน ในบัดนี้ยุพยงย้ายเข้ามาอยู่ในห้องชุดหรูกว้างขวางของคอนโดมิเนียมสำหรับคนรวยในย่านความเจริญกลางกรุงโดยการอนุเคราะห์ของจาริต ทิ้งให้เขาาคิอยู่บ้านแถบชานเมืองกับพ่อแม่

“บ้านหรูเลยละซี”

“หรรุมมาก มีสระน้ำในบ้านด้วย ราคารวมที่ดินเกือบร้อยล้าน” หล่อบรรยายอย่างแค้นเคือง “บ้านใหม่ เจ้าของบ้านเพิ่งจะปลูกเสร็จก็มาล้มละลายตอนเศรษฐกิจพลิกผันเหมือนพ่อแม่เรานี้แหละ เห็นว่าจะตกแต่งใหม่อีกเป็นสิบล้าน ไม่รู้ว่าจะปรนเปรอกันไปถึงไหน ยัยตัดทยาไม่เห็นจะมีอะไรดี สวยก็ไม่สวย ทำทางที่มึๆ จืดๆ ซืดๆ ไม่รู้ว่าเอาอะไรมาจับคุณจาริต”

“นั่นซิ เฮยาเองก็สงสัย นึกว่าหยงจะกระแทกยัยคนนั้นตกขอบ

เสียอีก” พี่สาวสนับสนุน

น้องสาวทุบกำปั้นลงกับหมอน “เจ็บใจนัก ยัยคนนั้นจะได้เป็นเมียออกหน้าออกตา แต่เก็บเราไว้เป็นแก่นางบำเรอเท่านั้น เราเองก็คนมีหัวนอนปลายเท้า เรียนจบเมืองนอกเหมือนกัน ไซ้ว่าหยงจะดียกกว่าที่ไหน”

“แต่ว่าอีกหน่อยหยงอาจจะเป็นคนโปรดก็ได้นะ” ยาวดีให้ความหวัง

หญิงสาวเถียงว่า “ไม่ต้องอีกหน่อยหรอก เดียวนี้หยงก็เป็นคนโปรดอยู่แล้ว ขนาดเขานัดกันไว้ก่อนยังเลิกนัดมาหาหยงเลย แต่เขาก็พูดหน้าตาเฉยว่าตัดทอนไม่ใช่คนจี๋หึง ถึงเขาแต่งงานกันแล้วก็จะไม่มีปัญหา”

“คุณจาริตน์ร้ายจริงๆ ”

“ไซ้ ตาบ้าจาริตร้ายมาก” หล่อนขยี้ขี้หมอนใบน้อยอย่างที่ยากจะทำกับคนที่ถูกพูดถึง “ทำท่าที่เหมือนไม่แคร์เราเลย ถ้าหยงโววายเค้าต้องเจ็ยหยงทิ้งแน่”

ยาวดี จับแขนน้องสาวอย่างปลอบ “แต่ถ้าหยงทนได้ เขาก็ห่มให้เราเต็มทีเหมือนกัน ไม่ใช่หรือ”

“แต่เราจะทนเป็นเมียน้อยคนอื่นได้ยังไง” หล่อนร้องออกมาอย่างอัดอั้น “ถึงพอกับแม่จะไม่ว่า แต่หยงทนไม่ได้หรอก เพื่อนๆ จะได้หัวเราะเยาะเอานะชีวิตคนอย่างหยงเป็นได้แค่เมียน้อย”

ยาวดีมองน้องสาวอย่างเห็นใจ พ่อแม่ของหล่อนทั้งสองแม่ไม่ได้อยู่ในระดับมหาเศรษฐี แต่ก็จัดว่าเป็นคนมีฐานะ ความรักลูกสาวคนเล็กทำให้ทั้งสองกักฟันส่งเสียให้เรียนในต่างประเทศตามคำร้องขอจนสำเร็จกลับมา युพยงอยู่ในวงสังคมของเพื่อนๆ ลูกเศรษฐี ใช้ชีวิตฟุ่มเฟือยหรูหรา ทว่าวิกฤตเศรษฐกิจทำให้ฐานะครอบครัวถดถอย บ้านหลังใหญ่ถูกขายเพื่อชำระหนี้สินที่เร่งรัดแล้วมาซื้อบ้านเล็กๆ ชานเมือง ที่แรกยูพยงทนไม่ได้ถึงขนาดเก็บตัวห่างจากเพื่อนๆ อาการของหล่อนหนักกว่าพ่อแม่ซึ่งหมดตัวแล้วยังใช้หนี้ไม่หมดเสียอีก แล้วต่อมาหล่อนก็เริ่มหลอกตัวเองด้วยการลุกขึ้นออกสังคมกับเพื่อนกลุ่มเดิมอีกครั้งโดยใช้จ่ายเงินที่หยิบยืมมาจากทุกทางเท่าที่จะทำได้

เขาวดีไม่ได้ใช้เงินเกินควรอย่างน้องสาว แต่หล่อนก็เหมือนทุกคนในครอบครัวที่ยังอาศัยสถานะความเป็นอยู่เดิมซึ่งไม่มีทางจะคืนเงินเรียกคืนมาได้ หล่อนรู้สึกคล้ายตามไปด้วยเหมือนชะตาชีวิตพลิกผันกลับคืนดีเมื่ออุยพวงได้รู้จักกับจาริตโดยการแนะนำของเพื่อน

‘เขาเป็นมหาเศรษฐี...เขาสนใจหยง ชวนให้หยงไปทำงานด้วย’

เรื่องราวของจาริตถูกน้องสาวถ่ายทอดออกมาเรื่อยๆ พร้อมๆ กับที่ความสัมพันธ์สานตัวขึ้นอย่างรวดเร็ว อุยพวงเริ่มซื้อเสื้อผ้าเลิศหรู ประดับกายด้วยของกำนัลเครื่องเพชรชิ้นเล็กที่สูงค่า แล้ววันหนึ่งหญิงสาวก็วางเช็คเงินสดจำนวนหนึ่งล้านบาทลงตรงหน้าบิดา ก่อนจะย้ายออกจากบ้านมาอยู่คอนโดหรูใจกลางเมือง

ทั้งอุยพวงและเขาวดี รู้จักทัตทายมาก่อนแต่ไม่สนิทสนม เมื่อเข้าไปมีความสัมพันธ์กับจาริต หล่อนทั้งสองรู้จากทั้งเพื่อนๆ และตัวชายหนุ่มเองด้วยว่าเขามีคู่มั่นอยู่แล้ว หล่อนแปลกใจที่ทัตทายคือผู้หญิงคนนั้น

อุยพวง ปักใจเชื่อว่าตนและจาริตเกิดมาเพื่อที่จะอยู่คู่กัน หล่อนไม่ใช่คนที่จะยอมรับสถานะของการเป็นเมียหย้อยหรือว่าเมียเก็บไม่ว่าจาริต จะร่ำรวยและปรนเปรอเงินทองความหรูหราระสอระสวายให้ขนาดไหน ‘เขาเป็นแค่คู่มั่นกันเท่านั้น อีกหน้อยคุณจาริตจะต้องถอนหมั้นมาแต่งงานกับหยง’

บัดนี้จาริตกลับพูดหน้าตาเฉยว่ากำลังจะแต่งงานกับทัตทาย ทั้งยังไม่ปกปิดวิมานหรูที่กำลังจะซื้อมาตกแต่งเพื่อจะใช้เป็นเรือนหอ

“ถ้าเขาแต่งงานกัน หยงจะฆ่าตัวตาย” อุยพวงพูดอย่างเจ็บแค้น...

เพราะเหตุนี้ เขาวดีจึงพาเมฆ มาหาน้องสาว หล่อนนัดพบกันในเวลาค่ำที่ร้านอาหารซึ่งไม่พลุกพล่าน “เมฆเคยทำงานอยู่กับพี่”

อุยพวงมองชายหนุ่มอย่างสนใจ เมฆเป็นชายหนุ่มรูปร่างหน้าตาดีอย่างหาตัวจับยาก ร่างสูงหนาแน่นสมบูรณ์ด้วยสุขภาพ แต่งกายประณีตพิถีพิถัน หล่อนไม่แปลกใจเมื่อเขาวดีพูดว่า “เมฆเคยเป็นนายแบบโฆษณามาก่อน”

“แล้วทำไมถึงเลิกเสียล่ะคะ” หล่อนถาม

“ผมทะเลาะกับผู้จัดการ ก็มันชู้ดริตส่วนแบ่งแล้วก็เกี่ยวเงินเหลือเกิน ทะเลาะกันตอนที่มา ผมเลยเสียดายเข้าไปให้ทีนึง...แล้วก็...” เขาเป่าลมจากริมฝีปาก ยิ้มระรื่นราวกับไม่รู้จักความทุกข์ยากเดือดร้อน “ทุกอย่างก็จบ”

“คุณไม่แคร์เลยหรือ”

“แคร์ทำไมครับ” ชายหนุ่มมองหล่อนด้วยสายตาที่ทำให้คนถูกมองรู้สึกอับอาย “ชีวิตก็เป็นอย่างนี้เอาอะไรแน่นอนไม่ได้ วันนี้ดวงตกพรุ่งนี้ดวงขึ้น ผมเชื่อว่าผมไม่อัปจนนักหนาหรอก”

“เมฆเปลี่ยนงานบ่อย มาทำงานกับพี่ไม่กี่เดือนก็ออกไปทำงานที่อื่น ตอนที่ว่างงานอีกแล้ว”

“ว่างงานที่ไหน ผมช่วยงานเพื่อนอยู่นะครับ” เขาแย้ง

เขาดิหัวเราะ “ช่วยคุณนักร้องให้กลับบ้านตรงเวลานะจ๊ะ” หล่อนหันมาบอกน้องสาวว่า “เมฆเขาดูแลห้องอาหารให้เพื่อน เผอิญเหยาตามเพื่อนมาเที่ยวเลยได้พบกัน”

“คุณเหยาบอกว่าจะให้ผมช่วยไปจิบใครหรือ คงไม่ใช่คุณหยงนะ” ชายหนุ่มถาม มองยุพยงด้วยประกายตาคมวาวหยอกเย้า

ยุพยงหัวเราะ “ไม่ใช่”

“คู่แข่งของหยงแก่นะเมฆ” เขาดิเฉลย “เป็นสาวสวยแล้วก็รวยด้วย พ่อเขารวยแล้วก็มีลูกคนเดียว ถ้าเมฆทำสำเร็จละก็ ดีไม่ดีจะกลายเป็นหนูตกถังข้าวสาร ถึงทองคำเสียด้วยนะ”

“ผมกลัวว่าจะเป็นหนูโดนเสี่ยย่านะสิครับ ผู้หญิงคนนี้มีเจ้าของอยู่แล้วด้วยใช่ไหม” ชายหนุ่มถาม

“มีเจ้าของ แต่เจ้าของเขาไม่เที่ยวขี้ใครหรอก” เขาดิพูดอย่างเชื่อมั่น “เขาเป็นคนรวยมีชื่อเสียง กับแค่ผู้หญิงคนเดียวถ้าไม่พอใจเขาก็แค่ปล่อยทิ้งไม่หาเรื่องหาราวกับใครให้เสียเวลาหรอก แล้วถ้าเขาเลิกกับทัตทาก็ยังมีหยงอยู่อีกทั้งคน สาวกว่าสาวกว่าอีกด้วยซ้ำ”

“แน่ใจหรือครับว่าผมจะไม่เจ็บตัว” เขาถามยิ้มๆ

“รับประกันได้น่า” ยูพยพุด “คุณถึงผู้หญิงคนนั้นออกไป แล้วฉันจะตอบแทนคุณอย่างคุ้มค่า”

“ทำได้ไหม เมฆ” เยาวดีถาม ความจริงความคิดที่จะหาชายหนุ่มมาทำให้ทัตทยาไขว้เขวไม่ใช่สาเหตุหลักที่ทำให้หล่อนดึงชายหนุ่มผู้นี้เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย แต่เพราะหล่อนเองก็ชอบเมฆอย่างมากและไม่รู้จะหาข้ออ้างใดที่จะได้กลับมาใกล้ชิดหลังจากที่ชายหนุ่มลาออกจากงานไปแล้ว.. หล่อนเคยตามไปเที่ยว ณ สถานที่ทำงานใหม่ของเขา แต่สถานะของสาวโสดที่ค่อนข้างจะอับจนเงินทองทำให้หล่อนไม่มีข้ออ้างที่จะไปนั่งฟังเพลงในสถานที่ที่ชายหนุ่มประจำอยู่ทุกคำคืนบ่อนัก

“ไม่ลองก็ไม่รู้” ชายหนุ่มพุดพลางหัวเราะ ยกแก้วเครื่องดื่มชูขึ้นอย่างเชิญชวน สีหน้าช่างเล่นประกายตาชุกช่นหยอกเข้าดูคล้ายเขาเห็นโลกแต่ในด้านที่รื่นรมย์แต่เพียงด้านเดียว...

ทัตทยาเดินตามร่างสูงสำรวจไปทั่วบริเวณบ้าน ดึกใหญ่ยังใหม่เยี่ยม เครื่องเรือนถูกขนย้ายออกไปทิ้งแต่ร่องรอยไว้ให้เห็น การที่ถูกทิ้งร้างมานาน ทำให้มีฝุ่นจับตรงนั้นตรงนี้ หญิงสาวถึงกับจามออกมา

“เพื่บ้านตั้งแต่แรกเห็น” จาริตหันมาเข้า

“มันไม่ใหญ่ไปหน่อยหรือคะ” หล่อนถามอ่อยๆ

“ทำไม กลัวผีหรือ”

“ตัดกลัวว่าจะดูแลไม่ทั่วถึง”

“ก็จ้างคนรับใช้เพิ่มซิ จะมีสักสิบคนก็ยิ่งได้ ไม่ต้องกลัวว่าผมจะไม่มีเงินจ่ายหรอก... อะไร ทัตทยาคนเก่งเรียนจบจากเมืองนอกเมืองนา แค่จะดูแลบ้านหลังเดียวก็ท้อเสียแล้ว”

หญิงสาวเกาะราวทองเหลืองของระเบียงกว้างชั้นบน มองลงมายังห้องโถงชั้นล่าง เห็นสระว่ายน้ำขนาดย่อมนอนนิ่งอยู่ภายใต้หลังคาแก้วรูปโค้ง น้ำใสจนเห็นพื้นสระปูกระเบื้องแชมบลวดลายตรงนั้นตรงนี้ ผิวน้ำสะท้อนแสงสว่างซึ่งส่องกระจ่างเข้ามาทุกทางจากผนังกระจกที่รอบล้อม

พรรณไม้ประดับนานา ที่ปลูกอยู่ด้านนอกทั่วบริเวณนอกจากให้ความร่มเย็นแล้วยังให้ภาพที่สวยงามไปอีกแบบหนึ่ง

หล่อนหน้าเจียนเพราะรู้ว่ากำลังถูกดำเนินคดี ยังรู้อีกว่าจาริตต้องการบ้านหลังนี้เพื่อตัวเอง ไม่ใช่เพื่อหล่อน หญิงสาวไม่เคยนิยมชมชอบบ้านที่ใหญ่จนให้ความรู้สึกเจ็บเหงาอ้างว้างแทนที่จะอบอุ่น แต่หนุ่มใหญ่ปึกใจที่จะมีบ้านหลังใหญ่ที่หรูหรากว่าใครๆ มานานแล้ว

และหล่อนเป็นคนที่เขาเลือกให้อยู่ที่นี่...

ชายหนุ่มพาหล่อนเปิดประตูเข้าไปดูห้องนอน “นี่จะเป็นห้องนอนของเรา ส่วนห้องข้างๆ ที่มีประตูติดต่อกันนี้ขอเก็บไว้เป็นห้องทำงานของผม แต่ผมจะตั้งเตียงไว้ด้วย เพื่อบางทีกลับคิดค้นคุณจะได้ไม่ต้องตกใจตื่น”

“คิดว่าน่าจะเตรียมไว้ให้เป็นห้องลูกๆ มากกว่านะคะ”

“ลูกๆ ...” ชายหนุ่มนิ่งไป สีหน้าเครียดขึ้น ทัดทนายรู้สึกมาก่อนว่าจาริตไม่ยอมมีลูก แต่หล่อนไม่คิดว่าเขาจะยังรู้สึกอย่างนั้นหลังจากที่แต่งงานกันแล้ว

“ตัดอายุมากแล้วนะคะ ยิ่งรอนานไปก็จะยิ่งเสี่ยงกับการมีลูก”

“ตัดอย่าเร่งรัดผมนะ ผมไม่ได้หวังอะไรมากกับเรื่องนี้” น้ำเสียงเครียดบอกความหงุดหงิด หญิงสาวจึงต้องเงียบ

หล่อนรู้สึกว่างโหวงเจ็บเหงาพิกลเมื่อนึกถึงชีวิตคู่กับชายหนุ่มผู้มั่งคั่งคนนี้ เขาไม่ใช่พระเอกในความฝัน แต่เป็นผู้ชายร่ำรวยที่เอาแต่ใจตัวเอง หล่อนหวังว่าลูกๆ จะช่วยให้ชีวิตคู่มีความหมายขึ้น แต่ดูเหมือนชายหนุ่มไม่พร้อมกับการเป็นพ่อเสียเลย

หล่อนอยู่กับจาริตมาห้าปีแล้วในห้องชุดของคอนโดมีเนียมใหญ่หรูหราที่เขาซื้อให้เป็นของขวัญก่อนจะย้ายตามเข้ามาอยู่ด้วยอย่างถาวร ชายหนุ่มไม่ใช่คนอ่อนหวาน ไม่กุกกักช่างเล่น การแข่งขันในตลาดสินค้าทำให้เขาเครียดเสมอ ชีวิตภายใต้ชายคาเดียวกันในระยะหลังๆ เป็นระเบียบแบบแผนที่น่าเบื่อราวกับโรงเรียนประจำ บ่อยครั้งที่หล่อนรู้สึกฝืนใจกับ

การแสดงความรักความใคร่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อจาริตก็ไม่เคยปิดบังความจริงที่ว่าเขามีหญิงอื่นเกี่ยวข้องกับอยู่ด้วย

“มันเป็นเรื่องธรรมดาของผู้ชายนะ ทัด” เขาพูดออกมาตรงๆ เมื่อตอนที่มิปัญหาหนักครั้งแรกซึ่งตอนนั้นทัศนยาไววายต่อต้าน ท่าทางเครียดขมขื่นของชายหนุ่มที่ตำหนิว่าหล่อนมีจิตใจคับแคบทำร้ายความรู้สึกของหญิงสาวเป็นอย่างยิ่ง “บางครั้งผู้ชายก็ต้องการความแปลกใหม่บ้าง ยิ่งวันๆ ผมเจอแต่เรื่องเครียดๆ ถ้าต้องใช้ชีวิตอยู่ในกรอบอีกละก็ ผมเป็นบ้าตายแน่เลย”

ครั้นอารมณ์ดีขึ้น ชายหนุ่มก็หันมาเอาใจ พูดด้วยอย่างอ่อนหวาน “...ถึงผมจะไปไหนกับใครบ้าง แต่ก็ไม่มีอะไรจริงจังกหรือกอย่างกลัวไปเลย ถึงยังงั้นๆ ผมก็ไม่เอาใครมาเทียบเคียงกับคุณแน่ คุณจะเป็นที่หนึ่งคนเดียวของผม...”

หลังจากที่อยู่ด้วยกันไปสักพัก เจ็บปวดคนน้อยยกน้อยใจครั้งแล้วครั้งเล่ากับความแข็งแกร่งของชายหนุ่ม หล่อนก็รู้สึกที่ตัวเองจะต้องยืนหากจะมีชีวิตอยู่ร่วมกับผู้ชายคนนี้ อดทนและเชื่อฟัง ไม่เช่นนั้นความขัดแย้งจะเกิดขึ้นอย่างไม่รู้จบสิ้น แล้วก็จะจบลงด้วยการที่ชายหนุ่มเมินหน้าจากไปอย่างไม่ยติ

“ผมจะคุยกับช่างตกแต่งแล้วเขาจะได้เขียนแบบออกมา เวลาเขาทำงานกันคุณจะต้องมาช่วยดูแลด้วยนะ ส่วนเฟอร์นิเจอร์เราจะซื้อเอาบ้าง แล้วก็สั่งทำบ้างตามแบบที่เลือกจากหนังสือ”

ออกจากบ้านที่เพิ่งจะถูกซื้อไว้เป็นเรือนหอ หญิงสาวเดินตามชายหนุ่มเข้าไปยังห้องอาหารในโรงแรมหรู คำนึ้นเขาอาจจะอยู่กับหล่อน หรือไม่เช่นนั้นก็แยกตัวไปหลังจากส่งหล่อนเข้าที่พักเพื่อที่จะกลับมาอีกครั้งยามดึกคืนอย่างที่เคยทำเสมอ “จะไปหาเพื่อนสักครู่” หากหล่อนสงสัยซักไซ้ คำตอบก็จะตัดรอนการสนทนาลงโดยเร็ว “ผมไปธุระ ประเดี๋ยวก็กลับ”

ธุระ ของเขาคือการจิบเหล้าฟังเพลงกับสาวสวย ไม่ก็ฟาดฟันกับ

เพื่อนๆ ในวงไฟที่มีจำนวนเงินเดิมพันสูงลิบ หากจะเป็นเรื่องงานการก็คือ การไปคุยการค้ากับกลุ่มคนรู้จัก หรือไม่เข้าหาผู้ใหญ่ที่สามารถเอื้ออำนาจ ให้ประโยชน์กับธุรกิจ แต่ไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ไม่เกี่ยวกับหล่อน

ชายหนุ่มพบใครคนหนึ่งในระหว่างทางเดินเข้าไปนั่งโต๊ะ ผู้ชายวัยใกล้เคียงกันที่มีร่างสมบูรณ์คนนั้นตกทหายด้วยอาการอินดี ทัดทยาพอจะเข้าใจว่าไม่มีความจริงใจนักในระหว่างชายทั้งสอง และมันเป็นเรื่องธรรมดาที่สุดในสังคมการค้าที่มีการแข่งขันสูงซึ่งชายหนุ่มทำอยู่

“อ้าวคุณซรั่มภ... มากับใคร คงสาวคนไหนมา” ชายหนุ่มยิ้มแจ่มใสขณะหยอกเย้า ไบหน้ามองคูตินักหนาในยามที่เขายิ้ม น่าเสียดายที่จาริตไม่ค่อยแสดงออกมากับหล่อน ‘ยิ่งเราไม่ชอบใครยิ่งต้องหัวเราะด้วย’ ชายหนุ่มพูดเช่นนั้นเสมอ

“มากับลูกค้าครับ” ชายคนนั้นรีบแก้ตัวพลางหัวเราะเสียดัง สายตาที่มองหญิงสาวแสดงออกว่าเขารู้จักหล่อน แต่เป็นการรู้จักข้างเดียว “ผมจะมีปัญหาพาใครมา ขายแม่มดที่บ้านจะได้เล่นงานเอาตาย ถ้ามีกระจกพิเศษคอยส่งคูด้วย จะไปไหนทำอะไรเป็นรู้หมด”

“คุณก็ใช้คาถากำบังกายซิ อย่าให้คนที่บ้านเห็น”

“คาถาผมไม่ขลังเหมือนของเสียนี่” เขาสรรพหยอก

“อ้าวๆ อย่าหันมาเล่นงานกันเองซิ” ชายหนุ่มพูดพลางหัวเราะ เขาหันมาจับมือทัดทยาไว้ด้วยอาการเหมือนรักใคร่ ทว่าแรงยึดที่ไม่มีใครสังเกตเห็นบอกให้ทัดทยารู้ว่าจาริตไม่ต้องการให้หล่อนยกมือไหว้ผู้ชายคนนี้ “นี่คูห่มันของผม”

“ลูกสาวของคุณวาทีน วงศ์วีระ” เขาพูดพลางยิ้มให้

“ไม่ใช่ คูห่มันของผมต่างหาก ผมดั่งกว่าคุณวาทีนนะ” ชายหนุ่มยังไม่ยอมทิ้งลวดลาย

“ใช่ครับใช่” ซรั่มภหัวเราะ

มือแข็งแรง พาหญิงสาวมานั่งลงที่โต๊ะ สีหน้าของชายหนุ่มเครียดลงเมื่อยื่นหน้ามากระซิบบว่า “นายคนนี่แหละตัวแสบยิ่งกว่าใคร ทำตลาด

ฟังมานักต่อนัก ของรุ่นใหม่มักราคาได้สูง แต่มันท่วมตลาดขายราคาต่ำ ขนาดไม่มีของอยู่ในมือ มันยังประกาศขายออกไปก่อน ลูกค้าส่งของคืนเรา เป็นแถวเลย”

หญิงสาวได้แต่นิ่งรับฟัง นึกดีใจที่เขาไม่ได้เคี้ยวเงินให้หล่อน ทำงานด้วย...

3

การค้าของจาริตทำให้ชายหนุ่มต้องเดินทางบ่อย หญิงสาวหน้าม้อย เมื่อเขาแจ้งกำหนดการให้รู้

“ตรงกับวันงาน ราตรีหน้ากากพาฝัน พอดีเลย”

“ถึงยังไปผมก็ไม่ไปงานนั้นอยู่แล้ว ราตรีหน้ากากพาฝัน...” ชายหนุ่มทวนคำด้วยน้ำเสียงเจือหัวเราะ “แค่ฟังชื่องานก็ทนไม่ไหวแล้วละ”

“ความแปลกใหม่ของงานอยู่ตรงหน้ากากนี้แหละค่ะ” หล่อนอธิบาย “เราคิดเกมส์เกี่ยวกับหน้ากากขึ้นมาหลายอย่าง คงจะขายบัตรได้มากพอดู”

“คุณก็เป็นหนึ่งในเกมส์นั้นด้วยใช่ไหม” เขาถาม

“แค่เดินร่ำรอบเดียวเท่านั้นแหละค่ะ”

“เท่านั้นจริงๆ หรือ”

“จริงค่ะ แค่รอบเดียวที่แขกอื่นจะไม่ได้ร่วมเดินด้วยนอกจากคุณ คนที่ซื้อบัตรชิงคู่เดินรำ จะได้โชว์ตัวเต็มที่เพราะจะมีกันแค่เก้าคู่ในฟลอร์”

“เหมือนขายบัตรร้างเลย” ชายหนุ่มส่ายหน้า

“ไม่เหมือนตรงที่คนซื้อบัตรอาจจะไม่ได้เดิน เพราะจะต้องจับฉลากอีกทีหนึ่งค่ะ”

“กว่าจะได้เดินรำกับสาวคนนี้ หนุ่มๆ กระเป๋าฉีกแน่”

“คุณหญิงบอกว่าส่วนใหญ่จะเป็นพวกอาสาเสียแก่ๆ” หล่อนพูดพลาง

หัวเราะ “เห็นว่าบิบบคอขายบัตรชิงคู่เดินรำไปแยะแล้วด้วย จะได้ไม่ต้องมาเสียเวลาขายในงานมากนัก บางคนก็กวาดบัตรบางเบอร์ไปทั้งหมดเพื่อโชว์ตัวบนฟลอร์กับมาตามของเขา”

“ดีแล้วที่ผมไปไม่ได้ ไม่อย่างนั้นคงต้องเตะกระเป๋ากวาดซื้อบัตรเบอร์ของคุณอีกคน”

หากจะต้องทำอย่างนั้นก็คงเป็นไปได้เพื่อรักษาหน้ามากกว่าอย่างอื่น ทัดทายู้อัจฉริยะคิดดีพอจะเดารู้ หล่อนคงจะมีความสุขเหลือเกินหากว่าชายหนุ่มทุ่มเงินกวาดซื้อบัตรเบอร์ของหล่อนเพื่อที่จะได้เดินรำด้วย แต่ในความเป็นจริงแล้ว ชายหนุ่มจะไม่อยู่ในงานเสียด้วยซ้ำ

“แล้วแน่ใจหรือว่าจะไม่เหยียบขาคู่เดิน คุณกลายเป็นนักลีลาศไปตั้งแต่เมื่อไหร่”

หญิงสาวตอบยิ้มๆ ว่า “คุณหญิงเดือนบอกว่าเป็นจังหวะคิววอลท์ซซ์ ทัดเลยฝึกลูกอยู่จังหวะเดียว ภูติเป็นคนฝึกให้ค่ะ”

ภูติเป็นลูกน้องของชายหนุ่ม แต่เพราะหนุ่มหน้าขริบเองงานเอการคนนี่โตขึ้นมากับততथाในฐานะคล้ายญาติ จาริตจึงไม่ได้ขัดขวางความสัมพันธ์นั้นที่เพื่อนสนิทอันไม่ควรจะเกิดขึ้นในระหว่างว่าที่ภรรยา กับคนที่เป็นแค่ลูกจ้างของเขาเท่านั้น

“ภูติจะไปงานด้วยหรือเปล่า” เขาถาม

“คงไม่ไปหรอกค่ะ ค่าบัตรแพง เขาคงไม่อยากจะเสียเงินซื้อ”

“นั่นก็ซื้อให้เขาซิ คุณจะได้อีมัเพื่อน” ชายหนุ่มตัดสิน

ร่างสูงที่พาหล่อนลั่นไหลไปตามจังหวะเพลง คล้ายมีพลังประหลาดที่ทำให้ขาเรียวก้าวตามได้อย่างงดงาม มือแข็งแรงแตะอยู่ที่แผ่นหลังบังคับทิศทางการเล่นไหวเป็นบางครั้ง ไม่ได้กดคันตลอดเวลาจนทำให้เกิดความตึงเครียด ชายหนุ่มเพียงแต่ส่งเสียงบอกเป็นระยะ “ก้าวขายาวๆ ... อย่าเกร็งสิ... ประเด็ยวก็เสียจังหวะหรอก”

หล่อนแยกห่างจากอีกฝ่ายด้วยสีหน้าระริ่นเมื่อจบเพลง

“ดีจังเลย วันนี้เยี่ยมมาก”

“วันนี้อารมณ์ดีละชิ ถึงเดินได้สวย”

ชายหนุ่มคุกคอกพลงเดินมาปิดเครื่องเสียง พัดทวย ยังฮัมเพลงพลง ขยับแขนขาอย่างร่าเริง ท่าทีของหล่อนกับเพื่อนชายคนนี้อนคลายเป็นคนละคน ไม่ใช่หญิงสาวร่าเริงที่คอยระวังตัววางท่าทีเป็นผู้ใหญ่ แต่ดูคล้ายเด็กสาวร่าเริงธรรมดาๆ คนหนึ่ง

“อารมณ์ดีหรือ เอ อะไรเป็นสาเหตุนี้...”

“จะพักก่อนไหม” เขาหันมาถาม

“พัก ทัดเก่งแล้วไม่ต้องซ้อมมาก เดียวขาพลงไปก่อน คุณหญิงจะมาต่อว่าเพราะว่ากำหนดตัวกันไว้ดีบิแล้ว”

“เก่งแล้วหรือ แน่ใจนะว่าจะไม่เหยียบเท้าคู่แข่ง”

หล่อนหัวเราะ เห็นฟันขาวเรียงเป็นระเบียบ ปรกกายตาในใบหน้าอ่อนทำให้อีกฝ่ายหนึ่งต้องมองเมินไปซ่อนความรู้สึกลึก

“ถ้าได้คู่แข่งอะจะเหมือนเราละก็แยเลย ทัดไม่ใช่มีอาชีพสักหน่อยเอ... ถ้าเกิดได้คู่แข่งอะจะจริงๆ แล้วจะรับมือยังไงดีหนอ ช่วงนั้นจะโหว่แค่เพียงเก้าอี้เสียด้วยสิ” หล่อนยกมือขึ้นพนมได้คางเรียว หลังตาพลง พุดยิ้มๆ ว่า “โอมเพียง ขอให้สวรรค์ส่งคนเก่งๆ มาให้ทัดทีเถอะ อย่าให้เจอลังเบียร์หรือว่าหม้ออุ่นๆ ตัวหนักๆ เลย”

ชายหนุ่มชำเลื่องตามอง ฟ้อนคลายกับเสียงพุดคุยท่าทีแจ่มใสซึ่งเขาจะไม่ได้เห็นหากอยู่ต่อหน้าคนอื่นๆ ซึ่งหล่อนจะระมัดระวังตัวจนคล้ายคนเคร่งขรึมที่เข้าถึงได้ยากเสมอ จาริตเป็นหุ้นส่วนใหญ่ของบริษัทที่วาทินดูแลอยู่ และเพราะภูคิตเคยสนิทสนมกับครอบครัวนี้มาก่อนจึงถูกส่งให้มาช่วยทำงาน เพราะเหตุนี้เขาจึงยังมีโอกาสพบหล่อน แม้จะเป็นการพบกันในหน้าที่การงานมากกว่าอย่างอื่นก็ตาม

เขาได้สังเกตเห็นอยู่เงียบๆ ว่าความร่าเริงแจ่มใสของหญิงสาวจางหายไปนับแต่หล่อนตกลงปลงใจย้ายออกจากบ้าน ซึ่งกลายเป็นอาณาจักรของคุณอรุณิมารดาเลี้ยงซึ่งมีท่าทีรักใคร่หล่อน... จนเกินจะทน

ทานได้... เข้าไปอาศัยในคอนโคทที่ได้รับเป็นหนึ่งในของมัน จาริตย้ายตามเข้าไปอยู่ด้วยในเวลาต่อมา และนับจากนั้นชีวิตคู่ที่เรียบง่ายโดยไร้การแต่งงานของคนทั้งสองก็กลายเป็นครอบครัวเล็กๆ ที่กักขังและหล่อหลอมหญิงสาวให้กลายเป็นทศทายาที่เหงาหงอยเจิบจริม

หญิงสาวใช้ชีวิตหลายปีศึกษาในต่างประเทศตั้งแต่ชั้นมัธยมจนได้รับปริญญา พอเรียนสำเร็จกลับมาหล่อนก็พบว่าตัวเองช่างขาดแคลนเพื่อนญาติ จึงกลายเป็นเพื่อนสนิทใกล้ชิดตัวเพียงคนเดียวที่หล่อนจะเรียกหาได้เสมอ

ชายหนุ่มเป็นลูกชายของเพื่อนสนิทของคุณจิตรามารดาที่ล่องลับไปแล้วของหล่อน ตั้งแต่เป็นเด็กไว้เพียงสาจนเติบโตเป็นเด็กหนุ่มสาว กลุ่มของมารดาจะพาลูกๆ มาพบปะสังสรรค์.. ไปเที่ยวด้วยกัน บางทีก็ไปพักผ่อนต่างจังหวัดด้วยกันนานๆ เด็กอื่นๆ ในกลุ่มบ้างก็มีวัยแตกต่างกันก็แยกย้ายหายไป มีเขาและหล่อนที่ยังเป็นมิตรสนิทสนมครสมาน

ในความเป็นจริงนั้น เป็นเพราะความพยายามของชายหนุ่มเองมากกว่าอย่างอื่นที่จะดึงความสัมพันธ์ไว้อย่างสุดความสามารถ แม้แต่แม่ของเขาก็ยังรู้ คุณสมหมายถึงกับออกปากเตือนว่า “ทศทายาไม่ใช่คนเดินดินธรรมดาอย่างเราๆ นะลูก ลูกไม่มีปัญญาเลี้ยงดูเขาหรอก ไม่มีทางที่มันจะเป็นจริงไปได้ เลิกคิดเถอะ ไม่อย่างนั้นลูกก็จะมีแต่ผิดหวังและเสียใจเปล่าๆ ”

ในครั้งนั้นชายหนุ่มยังคือดิงตัน อนาคตเป็นของไม่แน่ ชายหนุ่มทุ่มเทให้กับการเรียนและการทำงานเต็มที่ วาดความหวังไว้ว่าสักวันหนึ่งเขาจะร่ำรวยพอจะเคียงข้างหล่อนได้

หากแล้วข่าวการหมั้นหมายของหล่อนก็ทำลายหัวใจชายหนุ่มจนแตกสลาย ซ้ำเติมด้วยการที่จาริตย้ายตามเข้าไปอยู่ด้วยกับหล่อนที่คอนโคท ทศทายาไม่ได้เฉลียวใจมาก่อนเลย หล่อนรักษาความเป็นเพื่อนไว้อย่างเสมอดั้นเสมอปลาย ไม่ได้เชิญเขาไปร่วมงานหมั้นเสียด้วยซ้ำ...

หญิงสาวจิบชาที่ปรุงรสเรียบร้อย มองกาแฟสีดำสนิทในถ้วยกระเบื้องเคลือบตรงหน้า ถามว่า “กินยังงไม่ใส่อะไรเลย มีแต่กาแฟ

อย่างเดียว”

“กินกาแฟ” ชายหนุ่มพูด “อย่างทัศนะ กินน้ำตาลกับครีม ซาหอมๆ เสียรสหมด”

“ให้มันเสียไปเถอะ ทัศนัยของทัศนัยแบบนี้แหละ” หล่อนเลื่อนงานของขบเคี้ยวมาข้างหน้า “ช่วยกินหน่อย ซื่อไว้รับแขกแต่ไม่มีใครมา สุดท้ายทัศนัยต้องเหมาคนเดียว”

“ประเดี๋ยวก็อ้วนหรอก” เขาขู่

“นั่นสิ กลัวๆ อยู่เหมือนกัน”

หล่อนลุกเดินหายเข้าไปในห้องเตรียมอาหาร อีกครู่หนึ่งก็กลับออกมาพร้อมถุงพลาสติกขนาดใหญ่ นำมายื่นให้

“อะไรนะ โอ้โฮ จะให้ผมเอาไปขายหรือยังงัย”

“ฝากไปให้เด็กที่ทำงานก็แล้วกัน วันก่อนเจอเพื่อนสมัยเรียนชั้นมัธยมต้น เข่าบอกว่าจะนัดคนอื่นๆ มาที่นี่ ทัศนัยซื้อขนมมาเตรียมไว้ แต่รอหลายวันแล้วเงียบ คงไม่มากันแล้วละ”

น้ำเสียงพูดตอนท้ายวังเวงเงียบเหงา ชายหนุ่มรับถุงมาวาง มองใบหน้าอ่อนละมุนของอีกฝ่ายอย่างเห็นใจ

“คุณจาริตมีงานหลายอย่าง ทำไมไม่ช่วยเขาทำสักงานหนึ่งล่ะทัศนัย”

หล่อนหันหน้า หัวเราะพลาตตอบว่า “ไม่อยากโดนคุณ”

จาริตไม่ค่อยประหยัดคำว่ากล่าวลูกน้อง นอกจากคนที่เขาคิดว่าเก่งและไว้ใจได้เท่านั้น เมื่อเข้าไปทำงานด้วยใหม่ๆ ภูติที่เคยโดนพายุจากหลายลูก หากครั้นนานเข้าชายหนุ่มก็พิสูจน์ตัวเองจนเป็นที่ยอมรับ ในบัดนี้เขากลายเป็นผู้ช่วยคนสำคัญที่หนุ่มใหญ่มหาเศรษฐีพยายามถนอมน้ำใจเพื่อเก็บรักษาไว้ใช้

“เวลาจะว่าใครก็ว่าออกมาแรงๆ ต่อหน้าคนอื่นๆ ทัศนัยฝันร้ายแน่ถ้าโดนอย่างนั้น”

ชายหนุ่มยิ้ม นินทาว่า “ไม่ได้ตั้งใจอะไรก็เป็นเรื่อง เดาใจยากเสียด้วย”

“นั่นซิ ไม่รู้ว่าทำไมนะ ทั้งรูปหล่อทั้งรำรวย ถ้าใจดีอีกอย่างก็
เยี่ยม น่าเสียดายจังเลย” หญิงสาวรำพึง
ภูติเห็นด้วย.....

หญิงสาวเลื่อนรถเข้าไปจอดแทนที่รถคันหน้าซึ่งเพิ่งจะเลื่อนออกไป
แม้จำนวนผู้โดยสารขาออกที่ด้านนอกประตูไม่พลุกพล่านเท่าใดนัก แต่รถ
ที่เลื่อนเข้าออกก็ติดกันเป็นแพยาวเหยียด ตรงไหนมีที่ว่างก็จะถูกรถที่แล่น
มาใหม่แทรกตัวเข้าไปจอดแทนที่ ผู้คนกุกกูกอเปิดประตูออกมาก่อนจะก้าว
พรวดๆ อย่างรีบเร่งไปนารถเข็นมาเทียบเพื่อขนย้ายกระเป๋าสัมภาระ จาริต
มีเพียงกระเป๋าเดินทางใบย่อมเพียงใบเดียว

“คุณไปเลยก็ได้ ไม่ต้องเข้าไปส่งข้างในหรอก”

ทัศนยาหันมาพูดว่า “ไม่เป็นไรค่ะ เดี่ยว tact ไปหาที่จอดรถแล้ว จะ
ตามเข้าไปที่เค๊าท์เตอร์เช็คอิน”

“อย่าเลย” น้ำเสียงของหนุ่มใหญ่คล้ายเป็นคำสั่ง “คุณขับรถกลับไป
เลยดีกว่า อย่าให้ผมต้องเป็นห่วง”

หญิงสาวจึงต้องเก็บคำพูดและความตั้งใจเดิมอย่างไม่เต็มใจนัก เอียง
แก้มรับการจุมพิตอย่างเชื่อฟัง หล่อนมองร่างสูงเปิดประตูรถออกไป
เปิดกระโปรงหลังเพื่อหยิบกระเป๋า อีกครู่หนึ่งหนุ่มใหญ่ก็หันมาโบกมือให้
ก่อนจะรีบเร่งเดินผ่านประตูกระจกหายเข้าไปในอาคาร

สีหน้าของหญิงสาวอ่อนเศร้าเคร่งขรึมลงด้วยความรู้สึกเหงาหงอย
ชีวิตของคนที่จะมาเป็นสามี ช่วงปิดกั้นเกินหล่อนจะเข้าถึง ได้แต่ปลอบ
ตัวเองอยู่เสมอว่าไม่มีอะไรจะต้องเป็นห่วง แค่เขารักและเลื้อกหล่อนก็
พอแล้ว หล่อนหวังว่าเขาจะเปลี่ยนไปในวันข้างหน้า เป็นชายสูงวัยที่มี
ความเมตตาปรานีและเป็นหัวหน้าครอบครัวที่อบอุ่น

รถยนต์อีกคันหนึ่งแล่นแซงขึ้นมาก่อนจะตัดหน้าเข้ามาจอดขวาง
ทำให้หญิงสาวต้องหยุดรอ ชาวต่างชาติร่างใหญ่ในเสื้อผ้าร่มร่วมสองคน
เปิดประตูออกมา ส่งเสียงอะอะพลางช่วยกันเปิดท้ายรถและลำเลียง

ทั้งกระเป๋าและกล่องสัมภาระออกมาวางเรียงอยู่ตรงนั้นโดยไม่สนใจว่าจะทำให้รถคันหลังไม่สามารถจะเลื่อนออกจากแถวได้ อาการรีบร้อนทำให้กล่องกระดาษที่ครอบบางกล่องหนึ่งหลุดมือแตกขาด ของที่บรรจุอยู่ข้างในตกลงมากองกระจายอยู่ที่พื้น ชายคนหนึ่งหันมาตะโกนโวยวายก่อนจะผลัดเดินไปดึงรถขึ้น ปล่อยให้อีกคนหนึ่งกู่ก้อจอบเก็บของที่กระจายเกลื่อนถนน ขวางทางอยู่คนเดียว

หญิงสาวถอนใจพลางมองตามร่างเทอะทะทั้งสอง ขณะที่รถคอยรถยนต์อีกคันหนึ่งก็แล่นแซงทางซ้ายเข้าไปจอดชิดขอบทางด้านในข้างไปข้างหน้าตรงพื้นที่ซึ่งเพิ่งว่างลง ร่างสูงใหญ่แข็งแรงในเสื้อเชิร์ตแขนยาวที่ถูกพับแขนขึ้นไว้ครึ่งๆ สีเหลืองไพรเปลกตาของชายหนุ่มคนหนึ่งเปิดประตูลงมาเปิดกระโปรงหลังอย่างแคล่วคล่อง พร้อมๆ กันนั้นสตรีอีกสองนางก็เปิดประตูหน้าหลังของที่นั่งอีกด้านหนึ่งเดินมาสมทบขณะที่ชายหนุ่มยกกระเป๋าไปลงมาวาง

หญิงสาวทั้งสองนี้ คนหนึ่งสวมเสื้อกางเกงลำลอง ส่วนอีกคนหนึ่งอยู่ในชุดที่บอกให้รู้ว่าเป็นผู้โดยสารที่กำลังจะเดินทาง ทัดทয়াสะดูตาเพราะรู้จักหญิงสาวทั้งสองคนนั้นว่าเป็นใคร แม้ไม่ใช่เพื่อน แต่ดวงสังคมของบิดาและมารดาเลี้ยงทำให้ได้มารู้จักกันมานานแล้ว

หญิงสาวที่หล่อนรู้ว่าเป็นคนพี่ พูดยาพลางทำท่าซึ้งมือชี้ไม่บอกให้รู้ ว่าต้องการให้ชายหนุ่มนำรถไปจอดแล้วกลับมาพบกันข้างใน แล้วก็ช่วยหญิงสาวคนน้องลากกระเป๋าผ่านประตูกระจกเข้าไปในอาคาร ชายหนุ่มผู้ตอบรับหันมาปิดฝากระโปรงท้าย ในช่วงนั้นเขาได้หันหน้ามามองทัดทยาโดยไม่ตั้งใจ เขายังชะงักและสงสัยให้ด้วยสัญชาตญาณของหนุ่มนักรักที่เห็นหญิงสาวจ้องมองอยู่ที่เคยไม่รู้จักกันมาก่อน ก่อนจะเดินกลับไปยังที่นั่งคนขับ ทัดทยามองเห็นใบหน้าคมคายเกลี้ยงเกลาชัดเจนพอจะรับรู้ว่าเขาเป็นคนหน้าตาดีที่หาใครเทียบเทียมได้ยาก

รถที่จอดขวางทางเลื่อนออกไปแล้ว ทัดทยาออกรถบ้าง นอกจากรับรู้ว่ายหญิงสาวที่หล่อนรู้จักกำลังจะเดินทางแล้วหล่อนก็ไม่ได้ติดใจ

อะไรอีก...

หล่อนมารู้สึกคล้ายหัวใจถูกบีบคั้นย้ายไปในอีกหลายวันต่อมา หลังจากงาน “ราตรีหน้ากากฟ้าฝน” ผ่านพ้นไปแล้ว เมื่อหล่อนโทรศัพท์ไปหาจาริตยังโรงแรมที่พัก แล้วมีเสียงหญิงสาวรับสาย

เสียงของยูพยง...

ชุดราตรียาวคอกว้างปล่อยปลายบานพริ้ว ตัดด้วยผ้าแพรเนื้อหนาสีฟ้าอมม่วงกระจ่างทำให้เรือนร่างแบบบางสมส่วนเฉิดฉายขึ้นอย่างไร้ที่ติ ช่วงไหล่กว้างกลมกลิ้ง แขนเรียวยาวผ่องข้างหนึ่งประดับนาฬิกาเรือนเล็ก อีกข้างหนึ่งเป็นกำไลประดับเพชรแบบเก๋แปลกตา หญิงสาวติดก๊ีบแชมเพชรเม็ดเล็กๆ ไว้ที่ผมซึ่งปล่อยให้อยู่ระบ่า ใบหน้าตกแต่งบางๆ ทำให้หล่อนดูคล้ายสาวรุ่นมากกว่าจะเป็นสตรีที่มีอายุเลยสามสิบปีไปแล้ว

หล่อนมีหน้าที่ดูแลแขกหรือจำนวนหนึ่งในช่วงที่งานเริ่มต้น ดังนั้นจึงไม่ได้สังเกตเห็นสายตาหลายคู่ที่จับมองมาอย่างสนใจ ภูคิทแต่งชุดสูทเรียบร้อย แม้จะคอยมองหาหญิงสาวแต่ก็ต้องติดตามวาทีนซึ่งมักจะถูกลุณอรุณีทิ้งไปดูแลแขกอื่นๆ

สถานที่จัดงานคับคั่งไปด้วยผู้คนในเครื่องแต่งกายเฉิดฉาย ประดับประดาเพชรพลอยวูบวาบ หน้ากากซึ่งทำเลียนแบบใบหน้ามนุษย์แต่แต่งเติมสีสันจนดูงามขลังถูกใช้แทนบัตรผ่าน สาวบางคนผูกมันไว้ที่แขน บางคนห้อยไว้ที่คอทิ้งลงไปไม่ข้างหน้าก็ข้างหลัง พวกผู้ชายส่วนหนึ่งพับมันสอดไว้ในกระเป๋าเสื้อสูทแต่ยังเห็นบางส่วนโผล่ออกมา สีสันและรูปลักษณะแปลกตายังแสดงตัวให้รู้ว่ามันคือบัตรผ่านของงาน

คุณวาทีน เองก็เป็นที่รู้จัก คนที่เข้ามาทักทายพูดคุยด้วยล้วนแสดงท่าทีชื่นชอบนับถือเขา แม้แต่กลุ่มสตรีที่เคยนิทาเขาให้ทัตทยาแอบได้ยีนก็ยิ่งเข้ามาพูดคุยด้วยท่าทีสนิทสนมราวกับไม่มีเรื่องติดค้าง ทัตทยาซึ่งยืนอยู่กับบิดาและมารดาเลี้ยงในช่วงหนึ่งของงาน ได้แต่ยิ้มเจื่อนๆ

“ได้ยินว่าคุณวาทีนเหมาะซื้อบัตรเดินร่าเบอร์ลุณอรุณีไปหมดเลยหรือ

คะ” คนถามยิ้มหวาน ท่าทีกลมกลืนสนิทสนม ชายสูงวัยเองก็มีอาการตอบสนองแบบเดียวกัน

“ครับ บัตรร้อยใบ ใบละห้าร้อยบาท เงินห้าหมื่นไม่แพงเลยที่จะได้เดินร่ำกับสาวที่สวยงามที่สุดของงาน” ในตอนท้ายเขาหันไปยิ้มหยอกเย้าภรรยา คุณอรุณก็อ่อนไหวด้วยรอยยิ้ม

“หวานจัง น่าอิจฉา แต่คุณอรุณก็สวยจริงๆ นั่นแหละ คุณชิ ยังกับพี่สาวของหนูหัด มองเผินๆ แทบจะไม่แตกต่างกันเลย” สตรีอีกคนหนึ่งพูด

“อะไรได้คะ เรามันรุ่นแม่ เทียบกับสาวๆ ไม่ได้หรอกค่ะ”

พูดพลางเธอก็โอบแขนคล้องเอาลูกเลี้ยงไว้อย่างรักใคร่ คนที่มองต้องกล่าวชมว่า

“คุณอรุณช่างรักหนูหัดจริงๆ เป็นแม่เลี้ยงตัวอย่าง น่าจะให้เหรียญแม่เลี้ยงแห่งปี เห็นอยู่ด้วยกันที่ไร เอาใจกันยิ่งกว่าแม่ลูกแท้ๆ เสียอีก”

“อ้าว ก็ลูกคนเดียวนี่คะ ไม่รักแล้วจะรักใคร จริงไหม”

เธอยืนจมูกมาจุมพิต ทั้งรอยแดงเล็กๆ จากส่วนหนึ่งของริมฝีปากไว้บนแก้มใส

คุณวาทีนหัวเราะ “แล้วคนนี่ละ อุตสาหัสที่สุดตัวซื่อบัตรจะเดินร่ำด้วย จะไม่จับสักทีหรือ”

“คุณก็.....”

เสียงพูดคุ้ยหยอกเย้ายังดำเนินต่อไป ทักทายถอยออกมาจากกลุ่มพร้อมๆ กับภูติ กระจิบถามว่า “แก้มทักเนียนเลยสิท่า”

“นิดหน่อย” ชายหนุ่มมองหน้าหล่อนแล้วก็ต้องเมินหนีไปซ่อนความรู้สึก กลัวหล่อนจะเห็นสิ่งที่ไม่ควรจะเห็นจากตาเขา

“สงสัยต้องไปแต่งหน้าใหม่แล้วมั้ง”

“ไม่ต้องหรอก ถ้าไม่สังเกตก็ไม่เห็น”

“แน่ละชิ ภูจะมาสักเกตอะไร ก็ไม่เคยสนใจจะมองเลยนี่นา” น้ำเสียงหล่อนเรงรีนหยอกเย้าอย่างไร้ความในใจ ทว่าชายหนุ่มอดรู้สึกสะกิดใจไม่ได้

เขายังเป็นเด็กหนุ่มน้อยนักเมื่อหล่อนเดินทางไปศึกษาต่อในต่างประเทศ จะมีความรู้สึกนึกคิดซึ่งอย่างไรก็ไม่เคยจะกล้าเปิดเผยออกมา ครั้นเมื่อหล่อนกลับคืนบ้านเกิด หล่อนก็เป็นหญิงสาวสวยและร่ารวยที่ดูจะห่างไกลเกินเอื้อมถึง

หล่อนไม่เคยคิดว่าเขาเป็นใครอื่นนอกจากเพื่อน ไม่เคยให้ความสำคัญเป็นกรณีพิเศษใดๆ ไม่เคยส่งบัตรอวยพรไม่ว่าจะเป็นโอกาสอันใด ไม่เคยออกอ้อนต่อว่าต่อขานหรือป้อนคำหวานประสาชายหญิง ชายหนุ่มจึงต้องปฏิบัติต่อหล่อนในแบบเดียวกัน ยิ่งในบัดนี้เมื่อหล่อนเป็นที่ภรรยาของคนที่เป็นนายจ้าง เขายังต้องระมัดระวังตัวเองอย่างที่สุด ไม่ใช่โยดีที่จะรักษางานและเงินเดือนสูงๆ ไว้ แต่เกรงว่าหล่อนจะผละหนีหากว่าเขาเพิกเฉยต่อสถานะที่เลื่อมล้ำ.....

4

“แขกผู้มีเกียรติทุกท่านคะ...”

เสียงหวานของคุณหญิงเดือน ดังต่อเนื่องในฐานะของหนึ่งในพิธีกร
กิตติมศักดิ์ ซึ่งผลัดกันขึ้นพูดบนเวทีสว่างไสวประดับประดางดงามด้วย
ดอกไม้ดอกไม้ใบและก้อนน้ำแข็งใหญ่หล่อเป็นรูปสัตว์ต่างๆ มีไฟดวงเล็ก
ส่องจากมุมต่างๆ จนสะท้อนประกายระยิบระยับ

“เราได้ชมการแสดงที่สวยงามผ่านไปแล้ว ลีลาสวยงามสนุกสนาน
ก็พอสมควร... ตอนนี้นัดฉันขอแทรกนิดหนึ่งคะ... ที่ตั้งอยู่ตรงนี้คือโทรทัศน์
สีจอแบนขนาดสี่สิบสี่นิ้วยี่ห้อ... เป็นโมเดลใหม่ล่าสุด ราคาแพงกว่าหนึ่ง
แสนบาท ใครจะเป็นผู้โชคดีได้รับไปคะ... อาจจะเป็นท่านก็ได้นะคะ...

...จะต้องทำยังไงหรือคะ... บางท่านทราบแล้ว แต่บางท่านก็ยังไม่
ทราบ... ท่านสละเงินช่วยทำบุญแก่เด็กอนาถาโดยซื้อสลากรางวัล ..ซึ่ง
น้องนางมาเป็นคู่เต็นรำ.. ยังไงล่ะคะ น้องนางของเราเก้าคนเก้าหมายเลข
แต่ละคนมีบัตรหนึ่งร้อยใบที่จะขายให้ ท่านที่โชคดีจะได้เต็นรำกับเธอผู้เป็น
เจ้าของหมายเลขที่ท่านเลือก หลังจากนั้น เราจะจับเบอร์ผู้ที่โชคดีได้รับ
โทรทัศน์จากบัตรเต็นรำทั้งหมดเป็นลำดับสุดท้าย... น้องนางบางคนก็ถูก
ซื้อบัตรเบอร์ของเธอไปจนหมดแล้วนะคะ แต่ก็ยังมีหมายเลขอื่นเหลืออีก
เชิญท่านซื้อได้ที่โต๊ะหน้างานเลยคะก่อนที่บัตรจะหมดนะคะ...

....ตอนนี้ขออนุญาตโชว์ตัวน้องนางทั้งเก้าท่านหน่อยนะคะ... เพื่อให้ประหยัดเวลาจึงขอเชิญพร้อมๆ กันเลยทั้งเก้าหมายเลขคะ...”

เสียงดนตรีดังขึ้นพร้อมๆ กับเสียงปรบมือเกรียวกราวดังผสมกับเสียงผิวปากจากทางโน้นทางนี้เมื่อสตรีในอาภรณ์สวยหรูทั้งเก้าเดินจากทิศทางต่างๆ ขึ้นไปยืนเรียงกันบนพลอร์ สตรีแต่ละคนต่างก็ยิ้มหวาน โบกมือให้แขกที่ส่งเสียงเชียร์อย่างแจ่มจั่น ร่างโปร่งสมส่วนในชุดยาวสีฟ้าม่วง กระจางคูโดดเด่นอยู่ในกลุ่ม หล่อนยิ้มเต็มที่ ปรบกายตาวาววามระยับ

“อาละคะ น้องนางทั้งเก้าอยู่กันครบแล้ว... ขอเชิญเดินโชว์ตัวหน่อยคะ เดินไปข้างหน้าคะ...” ดนตรีทำนองขณะที่ยังทั้งเก้าเคลื่อนไหว พิธีกรทิ้งระยะ ก่อนจะทำกับบด้วยน้ำเสียงที่สร้างความเป็นกันเองและเรียกเสียงหัวเราะ “หมุนตัวหน่อยคะ... ส่งจูบ...” เธอหัวเราะ “อาละคะ ขอเชิญเดินกลับมาได้...”

“อาละคะ ขอเชิญแขกผู้มีเกียรติสนุกสนานกับการลีลาต่อไป เรายังมีการแสดงที่แปลกตาและน่าตื่นตาตื่นใจให้ชมอีกนะคะ ในระหว่างนี้ขอให้ท่านรีบไปซื้อบัตรชิงนางมาเป็นคู่เต็ม เสียก่อนที่จะหมดนะคะ อย่าลืมว่านอกจากจะได้ตื่นรำกับสุภาพสตรีสาวสวยเมื่อสักครู่ ท่านยังมีโอกาสได้เป็นเจ้าของโทรทัศน์จอใหญ่รุ่นล่าสุด เหนืออื่นใด ท่านได้ร่วมทำบุญให้เด็กยากไร้ที่ค่อยโอกาสได้มีชีวิตที่ดีขึ้น ขอขอบคุณคะ”

ขณะที่เดินอยู่ในกลุ่ม ทัดทยาไม่รู้ตัวว่าในท่ามกลางสายตาที่มองมาใครหลายคนกำลังมองดูหล่อนพลางพูดถึงด้วยความสนใจเป็นพิเศษ

เยาวดี เอียงหน้ากระซิบบอกเมษาว่า “คนนั้นแหละ หมายเลขแปด คู่แข่งของหยง”

“ไอ้โฮ สวรรค์มาโปรด สวยหยาดฟ้ามาดิน” ชายหนุ่มอุทานด้วยสีหน้าระรื่น

เยาวดี ค้อนให้ “หมั่นไส้ จะสวยสักเท่าไรร้กัน จืดๆ ชืดๆ สู้หยงได้ที่ไหน”

“คร้าบ คุณหยงเร็วกว่าอยู่แล้ว ไม่รู้ว่าแฟนคุณหยงตาบอดหรือยัง

“ได้แฟนสวยทั้งคนแล้วยังมีคนนั้นคนนี้อีก”

“ก็เขาอยู่ด้วยกันมาห้าปีแล้ว คงจะตัดกันยาก นอกจากผู้หญิงจะทำเรื่อง”

“เช่นมีแฟนใหม่...”

“นั่นแหละ หน้าพี่เมฆไงล่ะ ทำได้ไหม”

ชายหนุ่มยิ้ม ปรายตาแวววับ “เรื่องง่ายที่สุดเลยครับ”

ชายหนุ่มเฝ้ามองหญิงสาวที่ถูกพุดถึงอยู่ข้างๆ เพื่อนหญิง เห็นเธอผู้เป็นเป้าหมายพุดคุยกับคนโน้นคนนี้ด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใส ครั้นพอว่าง ชายหนุ่มมาดชมรมผู้หนึ่งก็ถือแก้วเครื่องดื่มเดินมาส่งให้แล้วยืนพุดคุยอยู่ด้วย ไม่มีท่าทีหยอกเย้าเกี้ยวพา แต่ก็ดูคล้ายทั้งสองรู้จักกันเป็นอย่างดี

“นั่นใครนะ หรือว่า ผมถูกตัดหน้าเสียแล้ว”

“ฮือ ไม่หรอกน่า คงจะเป็นแค่คนรู้จักเท่านั้นแหละ” เขาวดีพุด ก่อนจะเร่งรัดว่า “ลองหาทางเข้าไปคุยกับเขาคูชิ แล้วจะได้รู้ว่าใครเป็นใคร”
อีกฝ่ายหันมายิ้มอย่างมีนัย

“เมฆน่าจะเข้าไปทำความรู้จักกับเขาในวันนี้เลย จะได้ง่ายสำหรับการพบครั้งต่อไป”

ชายหนุ่มพุดว่า “คุณเหยาคอยมองอย่างนี้ ผมก็เงินแน่ซี”

เขาวดีกระแทกลมหายใจ “หมั่นไส้”

“จริงๆ นะสะ เงินแล้วก็เครียดด้วย ผมทำอะไรไม่ได้หรอกเพราะรู้ว่าคุณเหยาคอยมองอยู่”

“งั้นเหยาหลับก่อนก็ได้ เมฆจะได้ปลอดโปร่ง” หญิงสาวลุกขึ้นพลงขยำผ้ากันเปื้อนที่วางรองอยู่บนตักโยนลงบนโต๊ะด้วยอาการแงงอน ชายหนุ่มดึงข้อมือไว้ สัมผัสนั้นทำให้หญิงสาวถึงกับชะงักวับ

“อย่าโกรธนะครับ”

รอยยิ้มประจบทำให้หญิงสาวหวั่นไหว ผู้ชายคนนี้ทำให้หล่อนรู้สึกวูบๆ วาบๆ มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว แต่เพราะว่าเขาไม่เคยให้ความสนใจใครเป็นพิเศษแม้แต่ตัวหล่อน หล่อนจึงได้แต่รักษาท่าทีไว้

หล่อนฝืนใจทำสีหน้าเป็นปกติ “ไม่โกรธหรือก ทำงานให้สำเร็จ
แล้วกัน ไม่อย่างนั้นละก็เหยาจะโกรธมาก”

“ผมจะเดินไปส่งคุณเหยานะ”

“ไม่ต้อง” หล่อนปฏิเสธ ไม่ใช่เพราะรังเกียจเดียดฉันท์ แต่
เป็นเพราะหล่อนกลัวความรู้สึกของตนเองมากกว่า กลัวว่าหล่อนเองจะหลุด
เขาออกไปจากแผนการที่วางไว้ แล้วหลังจากนั้นจะมีเหตุผลใดที่จะดึงให้
ชายหนุ่มกลับมาใกล้ซิคอีก

ชายหนุ่มมองตามร่างสมส่วนในชุดราตรีหรูเดินจากไปก่อนจะหัน
กลับมาจับตามองร่างในชุดราตรีสีฟ้าเจือม่วงกระจ่างอีกครั้ง ดมเครื่องดม
พลางใช้ใบหน้าหวานที่เห็นในระยะไกลเป็นเครื่องจรรโลงใจ นึกหาคำพูด
ที่จะพูดกับหล่อนด้วยอารมณ์ครึกครื้น

แอลกอฮอล์ที่ผสมในเครื่องดื่มทำให้เขารู้สึกครีမ်ใจอยู่ก่อนแล้ว
ดังนั้นพอเห็นหญิงสาวปลื้มตัวจากเพื่อนชาย ชายหนุ่มก็ลุกขึ้นเดินซำๆ เข้า
ไปหา

หล่อนเข้าไปสำรวจโต๊ะอาหารที่อาหารทุกอย่างถูกตัดไปมากกว่าครึ่ง
ก่อนจะกำกับพนักงานของโรงแรมให้จัดระเบียบบนโต๊ะเสียใหม่ เมษ
เตรียมคำพูดไว้แล้ว หลงตัวเองอยู่บ้างว่ารูปร่างหน้าตาอย่างเขาไม่ต้องอาศัย
กลยุทธ์หรือคำพูดเฉียบแหลมเท่าใดนักหรอก การเข้าถึงสตรีเพศไม่ใช่
เรื่องยากเลย เขาไม่เคยต้องผิดหวังมาก่อน

‘ผมซื้อบัตรเต็นรำเบอร์ของคุณไม่ทัน มันหมดไปเสียก่อน จะทำ
อย่างไรดีครับ’ ชายหนุ่มเตรียมคำพูดที่จะออกอ้อน ‘คุณจะกรุณาให้เกียรติ
เต็นรำกับผมหน่อยได้ไหมครับ’ เขานึกจำตัวเองที่ต้องเรียบเรียงคำพูด
เหล่านั้น กับหญิงอื่นเขาคงไม่ต้องพยายามมาก อาจแค่หลิวตา พยัก
หน้า ใช้คำพูดง่ายๆ

ทว่าอีกเพียงไม่กี่ก้าวจะเข้าถึง ร่างสูงโปร่งที่ดูแข็งแรงอีกร่างหนึ่ง
ก็ผ่านวูบเข้าไปหาหญิงสาว ดอกกุหลาบที่ถูกยื่นออกไปให้ทำให้หญิงสาว
เงยหน้าขึ้นมองด้วยความงงงวย หล่อนยิ้ม แต่สีหน้าแปลกใจบอกให้เมษ

รู้ว่าหล่อนไม่รู้จักชายหนุ่มผู้นั้นมาก่อน.....

ชรินทร์มองร่างโปร่งในชุดสีฟ้าครามที่เคลื่อนไหวอยู่บนพลอร์ขณะที่ถูกเรียกให้แสดงตัวด้วยความรู้สึกพึงใจ ทัดทยายอกงานกับพ่อ... หนุ่มใหญ่รู้ว่าจาริตไปต่างประเทศจากการบอกกล่าวของเลขานุการสาวเมื่อเขาบังเอิญติดต่อเข้าไปหาด้วยเรื่องงาน เขาดีใจที่ซื้อบัตรผ่านงานไว้ทั้งที่แต่แรกนั้นไม่มีความตั้งใจจะมาเลยแม้แต่น้อย

หนุ่มใหญ่หันมองหาผู้ติดตาม ชายหนุ่มวัยต้นสามสิบร่างสูง ใหญ่ กว้าง ใบหน้าคมคายสะอาดสะอ้านเป็นลูกจ้างใหม่ที่เขาพอใจให้รับใช้ใกล้ชิด พอยกมือขึ้น รหัทก็เดินมาค้อมกายอยู่ใกล้ๆ

เขาหยิบบัตรผ่านบัตรจากกระเป๋าส่งให้ “ไปซื้อบัตรหมายเลขแปด มาให้หมดเลย”

ประกายตาของชายหนุ่มวาบขึ้นด้วยความยินดี มีสาวสวยหลายคนปรากฏตัวบนพลอร์เมื่อครู่ก่อน แต่เขาต้องมองหมายเลขแปดซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ชายหนุ่มรับเงินเดินจากไปโดยไม่ไถ่ถาม หากพอกลับมา เจ้านายก็ยุ่งอยู่กับการเจรจากับผู้คนกลุ่มใหม่อย่างเอาจริงเอาจัง ไม่ใช่ทะเลาะ แต่ที่จริงจึงเกินกว่าจะเป็นเรื่องพูดคุยสนุกสนานธรรมดา

ชายหนุ่มเข้าไปยืนรอ ได้ยินเสียงพูดกันดั่งแข่งกับเสียงดนตรีซึ่งกำลังบรรเลงเพลงผ่านเครื่องขยายเสียงให้แขกได้ลิลาศ แล้วยังเสียงของผู้คนรอบข้าง

“นายรออยู่ที่นี้แหละ ประเดี๋ยวเรากลับมา ช่างในนี้มันดั่งกินไป จะไปคุยกันข้างนอกสักประเดี๋ยว” ชรินทร์หันมาเปล่งเสียงบอกก่อนจะเดินตามกลุ่มออกไปจากบริเวณงาน ชายหนุ่มเข้าใจดีว่าเขายังเป็นคนใหม่ ในบางเรื่องบางราวเจ้านายก็ไม่อยากให้เขาได้รู้เห็น จึงได้แต่กลับไปยังที่นั่งอีกโต๊ะหนึ่ง มีเพื่อนร่วมโต๊ะเป็นหนุ่มสาวซึ่งพูดคุยด้วยกับเขาตั้งแต่แรกหันมายิ้มให้

“อาหารยังไม่หมดนะคะ ถ้าคุณยังทานไม่อิ่ม” สาวสวยในโต๊ะ

หันมา เจ้าหล่อนกำลังทานขนมหวาน ชายหนุ่มลั่นหน้า

“อืมแล้วครับ”

“ไม่เห็นคุณทานอะไรเลย”

“ผมไปที่อื่นมาก่อนเลยอืมมาแล้วครับ”

“มีงานอะไรหรือคะ”

คำตอบติดอยู่ที่ริมฝีปากเจี๋ยม หากเขาบอกว่าเขาตามเจ้านายเข้าบ่อนการพนันที่เต็มไปด้วยนักการพนันและนักเลงเพื่อเก็บเงินชำระหนี้ หล่อนจะเชื่อหรือเปล่า

รอยยิ้มที่ทำให้เกิดรอยบุ๋มบนแก้มสะอาดและสีหน้าช่างเล่นทำให้หญิงสาวห้วนไหว สงสัยเสียจริงว่าชายหนุ่มร่างสูงใหญ่แข็งแรง หน้าตาท่าทางร่าเริงคนนี้เป็นใครกันหนอ มางานราตรีโดยไม่มีหญิงสาวเคียงคู่ เขายังเป็นโสดหรือว่ามีคนรักแล้ว?

“คุณชอบเดินรำหรือคะ”

“เปล่าอะ ผมเดินไม่เป็นเสียด้วยซ้ำ”

“จริงหรือคะ” หล่อนทำสีหน้าแปลกใจ ลังเลเล็กน้อยก่อนจะถามว่า “อยากลองไหม.. ไม่อยากหรือคะ”

ชายหนุ่มเกือบจะปฏิเสธ แต่พอนึกถึงบัตรรางวัลปีกใหญ่ในกระเป๋า และสตรีในชุดแพรพริ้วสีฟ้าอมม่วงใส เขาก็เดินตามเพื่อนใหม่ออกไปยังพลอร์เต็นรำโดยดี ร่างเล็กๆ ในเสื้อสายเดี่ยวกระโปรงสั้นแคบที่เกาะติดกับร่างเขาม้วนวลและหอมกรุ่น หล่อนทั้งดึงและดันให้เขาก้าวตาม ปากก็ตะโกนบอกจังหวะ ทั้งสองถูกกระทบกระแทกโดยคู่เต้นอื่นหลายครั้ง

อีกชั่วครู่ร่างทั้งสองก็ลื่นตามคู่เต้นอื่นโดยไม่ติดขัด หญิงสาวที่เป็นครูสอน หัวเราะอย่างยินดี “นั่นไง ไปได้แล้ว คุณหัวไวจริงๆ”

ชายหนุ่มเคลื่อนไหวลื่นไหลตามจังหวะด้วยท่าที่ผ่อนคลาย หลังไหลที่ตั้งตรงทำให้คู่ของเขารู้สึกพึงพอใจอย่างยิ่ง หล่อนยื่นหน้าเข้าไปถามในระยะใกล้

“คุณยังไม่ได้ออกเลยนะคะว่าทำงานอะไร”

ชายหนุ่มทำสายตาระริก “ผมเป็นมือปืนครับ”

คำตอบทำให้หล่อนหัวเราะ

หญิงสาวคล้องแขนเพื่อนใหม่กลับมาที่โต๊ะด้วยท่าทีสนิทสนมมากขึ้น แก้อื้อถูกเลื่อนให้หนึ่งอย่างสุภาพ แต่ร่างสูงกลับไม่นิ่งตาม ชายหนุ่มก็ลงมบบอกว่า “ขอตัวสักครู่ นะครับ”

หญิงสาวเหลียวมองตามอย่างผิดหวัง ในท่ามกลางผู้คน ร่างในชุดเสื้อสูทสีเข้มยังคงโดดเด่น ในระหว่างทางเดินไปยังโต๊ะที่จัดวางอาหาร หญิงสาวเห็นเขาหยุดดึงดอกกุหลาบจากโต๊ะว่างโต๊ะหนึ่ง นำไปยื่นให้สตรีในชุดสีฟ้าอมม่วงกระจ่างที่ยืนพูดคุยกับพนักงานของโรงแรมอยู่ตรงนั้น...

ทัศนัยมองดอกกุหลาบสีสดที่ถูกยื่นออกมา ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองชายหนุ่มร่างสูงซึ่งหล่อนไม่เคยรู้จักมาก่อนอย่างงุนงง ยิ้มให้อย่างแปลกใจ “อะไรคะ”

รอยยิ้มบนใบหน้าสะอาดสะอาดอันที่เห็น ดูคล้ายเจ้าตัวจะขัดเงินอยู่บ้าง “ผมไม่รู้ว่าจะแนะนำตัวยังไงดีครับ”

“อ้อ” หล่อนยังคงไม่หาย แต่ก็รับกุหลาบมาถือไว้ ยิ้มเก้อๆ “ขอบคุณค่ะ”

“อีกนานไหมครับกว่าจะถึงเวลาจับฉลากบัตรเดินรำ” เสียงถาม

“จะจับบัตรเวลาสี่ทุ่มค่ะ”

ชายหนุ่มยกข้อมือขึ้นดูเวลา “ถ้างั้นก็ใกล้แล้ว”

เขาล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อ ปีกกระดาษที่เห็นหมายเลขแปดชัดเจนทำให้หญิงสาวต้องร้องออกมาว่า “นั่นเป็นเบอร์ของฉันนี่คะ”

“ครับ ใช่”

“คุณชื่อมากมายอย่างนั้นทำไม”

“แต่ก็ไม่ใช่ว่าทั้งร้อยใบ ผมกวาดมาได้แค่นี้ ถึงยังงี้ก็ยังมีคู่แข่ง”
น้ำเสียงหัวทิ่มเจือหัวเราะ

ทัศนัยต้องมองหน้าอีกฝ่ายอย่างแปลกใจอีกครั้ง รอยยิ้มที่แค้น

ในเวลาที่ยิมทำให้ใบหน้าก่อนข้างขาที่มีรอยเคราครึ้มจางๆ สว่างไสว
ประกายตาช่างเล่นทำให้หล่อนรู้สึกแปลกๆ

รอยยิ้มของหญิงสาวบอกความเป็นมิตรยิ่งขึ้น “ขอบคุณค่ะ แต่ถึง
จะไม่ได้เดินร่า คุณก็ยังมีสิทธิ์ได้โทรทัศน่ะคะ”

“ผมไม่อยากจะโทรทัศน่ะ”

หญิงสาวต้องชะงักอีกครั้ง รู้สึกว่าประกายตาที่มองลงมาแวววาวจน
หล่อนรู้สึกหน้าร้อนวูบวาบ หล่อนหัวเราะขจัดเงิน

“จะเป็นจังหวะอะไรครับ” ชายหนุ่มถาม “ผมจะได้ไปฝึกซ้อม
ไว้ก่อน ถ้าหากว่าโชคดีได้เดินด้วยจะได้ไม่ทำให้คุณขายหน้า”

“ควิกวอลท์ซ์ค่ะ”

“เป็นยังงัยหรือครับจังหวะนี้”

“คุณเดินควิกวอลท์ซ์ไม่เป็นหรือคะ”

ชายหนุ่มสั่นหน้า สีหน้าไม่คลายระรื่น “ผมไม่ใช่คนเดินร่า”

“แล้วทำไม...” หล่อนหยุดคำถามไว้เพียงนั้นด้วยเสียงหัวเราะ

ชายหนุ่มอมยิ้มมองหล่อนก่อนจะถามอย่างขจัดเงินแถมลำบากใจว่า
“จะเป็นไรไหมครับ ถ้า...เราจะซ้อมกันไว้ก่อน... หากว่าบังเอิญผมเกิดโชค
ดีขึ้นมา....”

“ได้อยู่แล้วค่ะ แต่ฉันไม่คิดว่าดนตรีจะเล่นจังหวะนี้จนกว่าจะถึงเวลา
สี่ทุ่ม”

“ไม่ต้องใช้ดนตรีหรอกครับ แค่บอกจังหวะก็พอ”

ตัดทาลังเล หากแล้วก็พยักหน้า “ได้ค่ะ”

ร่างสูงก้าวเข้ามาแทบจะประชิดตัว กลิ่นหอมอ่อนๆ กระทบจุมุก
หญิงสาวรู้สึกประหม่าไม่ได้เมื่อเอื้อมมือไปจับแขนแข็งแรงที่ยื่นออกมา
อย่างรอคอย

“แบบนี้ค่ะ คุณก้าวขาซ้ายออกมา... แล้วก็ก้าวขขวา... แล้วก็ลาก
ขาซ้ายมาชิด...”

หล่อนชะงักเมื่อเงยขึ้นพบรอยยิ้มในใบหน้าที่กำลังมามอง ท่าที่เขา

ดูต้งอกต้งใจเต็มที

“ซ่าย ขวา ซิด แล้วก็ ขวา ซ้าย ซิด แค่นี้เอง ง่ายออก แต่ว่าต้องเร็ว
แล้วก็หมุนไปเรื่อยๆ ”

“รู้อย่างนี้ผมหัดเต้นรำมาตั้งนานแล้ว”

“ฉันเองก็เต้นไม่เป็น ฝึกมาเฉพาะจังหวะนี้เหมือนกัน”

ต่างฝ่ายต่างหัวเราะ ในท่ามกลางสีสันอันสวยงามที่ต่างกำลังให้
ความสนใจในกันและกัน ทั้งสองต่างก็ไม่ได้สังเกตเห็นสายตาสองคู่
ที่มองมาจากต่างทิศทาง

คนหนึ่งคือภูติ อีกคนหนึ่งคือเมฆ...

5

“ทำไมถึงเอาหน้ากากเข้ามาเกี่ยวข้องกับงานซะ มันมีความหมายอะไร”

เสียงถาม ชำแรกอบอุ้มเข้าไปในความรู้สึก รอยยิ้มที่ทำให้ใบหน้าสะอาดดูกระจ่างแจ่มใสทำให้ทัศนียภาพไม่อาจตัดใจผลจาก เดินตามชายหนุ่มออกมายังที่นั่งซึ่งจัดไว้ในสวน โปรงซึ่งอยู่ติดกัน เสียงดนตรีและแขกเหรื่อที่กึกก้องจนทำให้ต้องตะโกนคุยกันซึ่งรบกวนเมื่ออยู่ในห้องโถงเมื่อครู่ก่อน บัดนี้กลายเป็นเพียงเสียงประกอบแว่วๆ

หญิงสาวเล่าว่า “กรรมกรท่านหนึ่งได้ความคิดจากอุปรากรที่ท่านเพิ่งไปดูมาจากต่างประเทศคะ เป็นเรื่องของราชินีสาวที่หลงรักจอมทัพต่างเมือง แต่เพราะว่าเธอน่าเกลียดจึงยอมขายวิญญาณกับแม่มดเพื่อให้ทำหน้ากากมนุษย์ที่สวยงามมาปิดไว้ ส่วนจอมทัพผู้นั้นก็หวังจะแต่งงานเพื่อความเป็นใหญ่เลยเสแสร้งทำเป็นรัก แต่พอแต่งงานแล้วก็ไม่ได้สนใจเธอเท่าที่ควร ครั้นเธอตายเพราะหัวใจสลาย เขาก็ได้พบว่าเขารักเธอจริงๆ ”

“เป็นเรื่องเศร้าหรือครับ”

“ท่านองนั้นคะ” หญิงสาวหัวเราะ “แต่จะว่าเฮปปีเ็นดิงก็ได้ เพราะว่าจอมทัพได้เผาหน้ากากทิ้ง เป็นความหมายว่าเขาจะพบเธอในโลกหน้ากับตัวคนที่แท้จริง ไม่ว่าจะนำเกลียดขนาดไหนก็ตาม”

“ก็ยังตายจากกันอยู่ดี” ชายหนุ่มมองหล่อนยิ้มๆ

ทัศนัยรู้สึกเกือบเงิน สายตาและรอยยิ้มของอีกฝ่ายทำให้หล่อนต้องเตือนตัวเองหลายครั้งว่าหล่อนไม่ใช่คนไร้พันธะ แต่หล่อนก็อดที่จะรู้สึกเบงบานไม่ได้

“การตายไม่ใช่เรื่องร้ายเสมอไป บางครั้งมันก็เป็นข้อยุติที่ดี” หล่อนพูด

เสียงตอบโต้เรงว่า “ผมคงไม่ปลื้มกับการตายจากกันหรอกครับ ถ้าจะยังงี้ก็ขอให้ได้ไปด้วยกัน ที่จะปล่อยให้คนหนึ่งอยู่อย่างทุกข์ทรมาน ขณะที่อีกคนหนึ่งหนีไปเคาะประตูสวรรค์แล้วนี้ ผมว่ามันไม่แฟร์เลย”

หล่อนมองชายหนุ่มด้วยความรู้สึกชื่นชม ความรู้สึกนึกคิดที่ฝังอยู่ข้างในร่างสูงที่ดูสมบูรณ์แบบร่างนี้คงจะอ่อนโยนงดงามไม่น้อย น่าเสียดายเหลือเกินที่จาริตของหล่อนช่างเร้นแค้นคุณสมบัตินี้เหลือเกิน

“ผมชื่อรหัท” เขาแนะนำตัวเอง

“รหัท... ระหัดวิดน้ำ หรือว่ารหัทสความลับคะ”

“รหัท แปลว่าห้วงน้ำ” ชายหนุ่มหยิบปากกาและหน้ากากที่พับอยู่ในกระเป๋าออกมา ลากตัวหนังสือให้หล่อนดูที่ด้านหลังซึ่งเป็นพื้นกระดาษว่าง “รอ หอ ไม้หันอากาศ ทอทหาร”

“ชื่อแปลกดีค่ะ เพิ่งจะเคยได้ยิน”

ตัวเลขเก้าตัวที่ชายหนุ่มตัวคปากกาเขียนต่ออย่างรวดเร็วก่อนจะขึ้นมาให้ทำให้หล่อนแปลกใจ “หน้ากากของแม่ทัพ น่าจะอยู่คู่กับหน้ากากของเจ้าหญิง...” เขาพูดอย่างมีอารมณ์ขำ ก่อนจะเฉลยว่า “ผมไม่ได้เอานามบัตรมาด้วยครับ”

ทัศนัยรับมาถือไว้งงๆ “ดิฉันก็ไม่มีนามบัตรค่ะ”

เขายื่นมือขาวสะอาดออกมา “ใช้นี้แทนกระดาษก็ได้ล่ะครับ”

หล่อนหัวเราะ

ใครคนหนึ่งออกมาตามหา พอเห็นก็ปราดเข้ามาดิ่งแขน “น้องทัศนัยหนีเดือนหาตัวอยู่”

หญิงสาวอครู้สึกอาลัยไม่ได้ จำต้องหันมายิ้มให้

“ขอตัวก่อนนะคะ”

“อีกสักครู่พบกันบนฟลอร์ครับ”

ใครกันนะ... ทัดทายยังวนเวียนความนึกคิดอยู่ที่อีกฝ่ายทั้งที่เดินจากมาไกลแล้ว คล้องหน้ากากที่มีชื่อและเบอร์โทรศัพท์ของชายหนุ่มเข้าไปพันไว้กับข้อมือ ไม่ได้ยินเสียงเจี๊ยงแจ้วของสตรีรุ่นพี่ที่พูดคุยอยู่ข้างๆ เสียด้วยซ้ำ เขาเป็นใครมาจากไหน ทำทางปลอดภัยโปร่งราวกับไม่มีอะไรในโลกที่จะต้องหวาดหวั่น เขาจะเป็นผู้โชคดียี่สิบที่ถูกเรียกชื่อหรือเปล่า...

แม้จะถูกแวดล้อมอยู่ด้วยผู้คนมากหน้า ถูกผู้ใหญ่ให้วุ่นให้ทำโน่นทำนี่ ก็ยังมีเวลาที่ทัดทายเผลอตัวกวาดตามองหาเจ้าของรอยยิ้มที่ต้องใจคนนั้น บางครั้งร่างสูงผ่านเข้ามาในสายตา หญิงสาวเห็นชายหนุ่มพูดคุยกับสตรีสาวผู้หนึ่ง บางครั้งก็ออกไปเดินรำด้วยกัน ทำที่สนิทสนมทำให้หล่อนแอบนึกคาดเดาความสัมพันธ์อยู่ในใจ เบอร์โทรศัพท์พินหน้ากากที่ถูกรัดอยู่บนข้อมือทำให้หล่อนนึกอยากจะกลายเป็นสาวน้อยที่ไร้พันธะ ไม่ใช่คนที่กำลังจะแต่งงานกับมหาเศรษฐีที่แข็งแกร่งด้วยความรัก บางทีคืนนี้อาจจะเป็นคืนที่ดีที่สุดคืนหนึ่งในชีวิตก็เป็นได้.....

ในที่สุดก็ถึงช่วงเวลาของการจับฉลากผู้โชคดีที่จะได้เดินรำกับสาวงามทั้งเก้า เสียงกลองรัวเมื่อหมายเลขของผู้โชคดีถูกเรียกขานและชายแต่ละคนก้าวขึ้นไปยืนเคียงข้างคู่ของเขาท่ามกลางเสียงปรบมือและเสียงเชียร์กึกก้อง ทัดทายใจเต้นแรงเมื่อนึกถวามาให้ร่างสูงนั้นปรากฏตัวขึ้นข้างหน้า แต่กลับเป็นเรื่องแปลกที่คู่ของหล่อนไม่ยอมปรากฏตัวทั้งที่คนอื่นๆ เข้าประจำที่กันหมดแล้ว พิธีกรเรียกหมายเลขซ้ำแล้วซ้ำอีก แจกทุกคนต่างช่วยกันมองหา ในที่สุดสายตาหลายคู่ได้ไปหยุดอยู่ที่ร่างสูงซึ่งเดินมาจนถึงแล้วแต่ว่าเดินกลับไปโต๊ะ

มีเสียงปรบมือให้กำลังใจจากคนที่อยู่ใกล้ สีหน้าของชายหนุ่มเคร่งเครียดจนร่างในชุดสีฟ้าครามที่มองอย่างรอคอยมาจากบนฟลอร์ใจเสียหล่อนเห็นชายหนุ่มยื่นบัตรรางวัลให้ใครคนหนึ่งผู้ซึ่งรับแล้วเดินแกมวิ่งขึ้นมาแทนที่ เสียงปรบมือดังตามเกรียวกราวจากทุกมุมห้องที่ในที่สุด

รายการที่รอคอยจะเริ่มได้เสียที ชายผู้นั้นเข้ามาหยุดโค้งให้ด้วยสีหน้ายินดี รอยยิ้มตอบรับกลับฝืนใจอย่างยิ่ง

ทำไมกันละนี่...

ดนตรีเริ่มบรรเลง คู่เต้นรำหันหน้าเข้าจับกัน ชายหนุ่มตรงหน้า แนะนำตัวเองว่า “สวัสดีครับ ผมชื่อเมฆ เป็นคนที่โชคดีที่สุดในวันนี้”

“ฉันเต้นรำไม่เก่งนะคะ” หญิงสาวพูดฝืนๆ

“ไม่เป็นไรครับ ผมจะนำคุณเอง”

มือเกาะมือ มืออีกข้างจับกระชับแผ่นหลัง บังคับการเคลื่อนไหว ของหญิงสาวให้ไหลลื่นไปตามจังหวะ ดนตรีแม้จะบรรเลงเร็วแต่ก็ อ่อนหวานไพเราะ ชายหนุ่มคู่เต้นรูปงาม พาร่างในชุดแพรววิลิศฟ้าหลบ เลี้ยงคู่เต้นอื่นซึ่งไม่เก่งเท่าเขา เป็นคู่เต้นที่สวยงามน่าดูที่สุดบนพลอร์ แต่ ทัดทายกลับไม่รู้สึกภาคภูมิใจแต่อย่างใดเลย

หญิงสาวคิดหวังอับอายอยู่ลึกๆ ฝ้าแต่ถามตัวเองว่า ทำไม...

หรือว่าจะเป็นเพราะเพื่อนหญิงของเขา

เป็นการเต้นรำที่ยาวนานและต้องฝืนใจมากกว่าที่หล่อนคิดไว้ ทัดทายทำใจมาก่อนแล้วว่าบางทีจะได้คู่เต้นที่เป็นชายสูงวัย อ้วนเตี้ย ศีรษะ ลั่น ที่อาจจะต้องเข็นไปในพลอร์อย่างยากเย็น แต่ถึงจะเป็นอย่างนั้น หล่อนก็คงจะไม่รู้สึกหดหู่เท่ากับขณะนี้ซึ่งหล่อนรู้ว่าใครคือคนที่ปฏิเสธ หล่อน

เหตุผลคืออะไร...

“ไหนบอกว่าเต้นไม่เก่งไง”

ใบหน้าคมคายก็มลงมาอย่างจงใจ ทัดทายกลับถามว่า

“ทำไมเจ้าของบัตรไม่ขยับมาเองคะ”

“ไม่รู้สิครับ ประหม่ากระมัง ได้ยินว่าเขาเต้นรำไม่เก่ง”

“คุณเป็นเพื่อนกันหรือคะ”

“เปล่าครับ ผมเพิ่งรู้จักกันเมื่อไม่กี่นี้เอง คงจะเป็นเพราะผมโชคดี ถึง ได้มีโอกาสนี้”

หญิงสาวยังไต่ยืนชายหนุ่มพูดคุยต่อไป ทว่าฟังบ้างไม่ฟังบ้าง เพลงสำหรับจังหวะเดินรำนี้นี้หลายเพลงถูกนำมาบรรเลงต่อเนื่อง พอจบชายหนุ่มผู้เต้นก็มีท่าที่อึดอัดคิดพัน เป็นนานกว่าจะยอมปล่อยมือให้หล่อนถอยห่าง “จะกรุณาไปร่วมโต๊ะกับผมไหมครับ”

แล้วจะต้องพบเจ้าของบัตรที่ผลักใส่หล่อนให้คนอื่นหรือเปล่า ทักทายสั้นหน้า “ดิฉันต้องขอตัวค่ะ”

หล่อนสาวทำผละหนีโดยไม่ฟังเสียง เกือบจะชนกับภุคิซังเดินเข้าก็มาตามหา พูดอย่างชื่นชมว่า “สวยมากเลยทัก สวยที่สุดบนฟลอร์”

“หรือจะ” หญิงสาวยิ้มฝืดฝืน สีหน้าหม่นมัวจนเพื่อนชายสังเกตเห็น

“เป็นอะไรไปหรือ”

“เปล่า”

สีหน้าห่วยโยทำให้หญิงสาวละอายใจ โกรธตัวเองที่เก็บเอาคนแปลกหน้าคนหนึ่งมาทำให้อารมณ์เสีย หล่อนเสียงอ่อนลงเมื่อพูดว่า

“ทักจะไปห้องน้ำ”

ภุคิซังพูดว่า “ผมต้องพาคูณวาทินกลับก่อน เห็นบอกว่าไม่ค่อยสบาย เมื่อกี้แจ้งใจอยู่จนเดินรำจบ คุณอรุณิจะขับรถกลับเองทีหลัง”

“อ้าว พ่อเป็นอะไรไป”

“ไต่ยืนว่าปวดหัว”

“งั้นทักจะไปลาพ่อ”

“ไม่ทันแล้ว แวะออกไปรอข้างนอก บอกว่าชี้เกียจลาคนอื่นๆ ป่านนี้คงถึงลือ अभीแล้วละ ตั้งให้ผมไปเอารถมารับข้างหน้า”

คงจะไม่สะดวกถ้าจะต้องพาร่างในชุดราตรีเดินออกจากงานไปในท่ามกลางแขกอื่นๆ ของโรงแรม ทักทายจึงต้องพูดว่า “ถ้างั้นฝากลาพ่อแทนทักด้วย”

“ทักต้องอยู่คนเดียวแล้วนะ”

“อีกประเดี๋ยวทักก็จะหนีกลับเหมือนกัน” หล่อนพูดขีริมๆ

หลังจากแยกกับเพื่อนชาย หล่อนก็ฝืนใจให้ทนอยู่ต่อไปได้อีกไม่นาน พอได้โอกาสก็เข้าไปกระซิบบอกลาผู้ใหญ่ ทำความเคารพคนโน้นคนนี้ กว่าใครๆ จะยอมให้หลุดออกจางานก็เหิงดอก ในระหว่างเดินไปยังลิฟท์ที่จะพาไปสู่ชั้นที่จอดรถ หญิงสาวปลดหน้ากากที่พันคล้องข้อมือทิ้งลงในที่รองรับขยะ

ใครคนหนึ่งสวมเท้าก้าวยาวๆ ตามมา มีอุ้งๆ ที่ตะแคงทำให้ร่างโปร่งในชุดสีฟ้าชะงัก ร่างสูงที่หันมาเห็นทำให้แปลกใจอย่างยิ่ง

“ทึ่งหรือครับ” ชายหนุ่มยื่นสิ่งที่เขาใช้แทนนามบัตรออกมาข้างหน้า รอยยิ้มไม่แสดงว่าขุ่นเคือง

ทัศนยาอ้ออิง ความขุ่นข้องเมื่อครู่ก่อน มลายหายไปสิ้น หล่อนวางสีหน้าไม่ถูก ได้ยินเสียงตัวเองพูดเก๋ๆ ว่า “ถึงไม่ทึ่งที่นี้ก็ต้องกลับไปทึ่งที่บ้านอยู่ดีค่ะ”

“ใจร้าย” เขาทำเสียง

“ฉันทัน... คงไม่มีเรื่องต้องโทรหาคุณหรอกค่ะ”

“งั้นให้เบอร์โทรของคุณมาสิครับ เพื่อบางทีผมอาจจะมีเรื่องต้องโทรหาคุณก็ได้” เสียงพูดตลอดโปร่ง รอยยิ้มและประกายตาอ่อนโยนช่างเล่น ช่างทำให้หญิงสาวหวั่นไหวเสียจริง เขาเป็นใครกัน รู้หรือเปล่าว่าหล่อนเป็นคนที่ไม่บังคับใครแต่ต้อง

อาการลังเลของหญิงสาวไม่ได้ทำให้ชายหนุ่มหนักใจ เสียงพูดต่อหยอกเย้า “หรือว่าคุณอยากจะแปลกใจที่จะได้รับโทรศัพท์จากผมเอง ไม่ยากนะครับ ผมว่าผมถามจากคนในงานก็ได้ คุณออกจะเป็นคนเด่นของงานนี่”

ท่าที่เป็นกันเองทำให้หญิงสาวเอื้อมมือไปปรับหน้ากากกลับมาถือไว้ “คุณจะลำบากอย่างนั้นทำไมคะ”

“เพราะว่ามันคุ่มกันนะสิครับ”

เรื่องที่ค้างคาใจทำให้สีหน้าของหล่อนหม่นมัว “คุณไม่ยอมเดินรำคุณเดินมาถึงฟลอร์แล้วเดินกลับไป.....” เสียงพูดคล้ายตัดพ้อ

“ผมเดินไม่เป็น ไม่อยากทำให้คุณขายหน้า”

“ถ้าอย่างนั้นคุณซื้อบัตรเดินร่ำทำไหม”

ชายหนุ่มขยับจะพูด แต่แล้วก็เงียบ

สีหน้าของคนทีร่อกคอยคำตอบบอกความผิดหวัง “ฉันต้องกลับแล้ว”

หญิงสาวกล่าวก่อนจะขยับตัวจะเดินหนี

“ผมเดินไปถึงฟลอร์แล้ว แต่ถอยกลับเพราะว่าผมเห็นใครคนหนึ่ง”

น้ำเสียงร่อนรนอธิบายทำให้หญิงสาวชะงัก

“ใครหรือคะ” หล่อนถาม

“คนที่ผมเกลียด” คำตอบสะท้อนความรู้สึกลึกลับๆ แม้ชายหนุ่มไม่ต้องการแสดงมันออกมาต่อหน้าหญิงสาวที่เขาพึงพอใจก็ตาม “ผมอยู่ตรงนั้นกับเขาไม่ได้ พอเห็นเขาผมก็หมดอารมณ์จะสนุก ก็เลยให้คนอื่นขึ้นไปแทน”

“คุณเกลียดเขาถึงขนาดนั้นเชียวหรือคะ เพราะอะไร เขาเป็นใครกัน”

“เป็นพวกเศรษฐีที่มีจิตใจต่ำช้า บูดเงินเป็นพระเจ้า” เสียงพูดเจือหัวเราะ ทว่าประกายตาคนพูดบอกความคับแค้น “หลายปีก่อน แม่ผมไปนอนเฝ้าเพื่อนที่ป่วย โชคร้ายที่บ้านหลังนั้นตั้งอยู่ติดกับสลัมที่ดูวางเพลิงจับได้ ไฟลามมาถึง แม่คงจะพยายามหาทางช่วยเพื่อนที่ป่วย ก็เลยตายด้วยกันทั้งคู่”

คนฟังถึงกับตัวชา ได้ยินเสียงตัวเองพูดแผ่วๆ ว่า “ฉันเสียใจด้วย”

“เขาชื่อวาทีน วงศ์วีระ”

“แต่... เขาอาจจะไม่... ไม่ได้รู้เห็นอะไรด้วย...” เสียงหล่อนแหบแห้ง พยายามบังคับริมฝีปากไม่ให้สั่น

“ศาลก็พิพากษาให้เขาบริสุทธิ์” ชายหนุ่มยกไหล่ ก่อนจะหัวเราะเสียงขื่น “เงินตัวเดียว ทำอะไรก็ได้ทั้งนั้น”

สีหน้าเผือดสีทำให้ชายหนุ่มรู้สึกตัว “ขอโทษนะครับที่ผมให้คุณตกใจ ผมไม่น่าจะพูดถึงเรื่องนี้เลย เราเปลี่ยนเรื่องคุยกันดีกว่า”

หล่อนหลบตาอีกฝ่าย “ฉันกำลังจะกลับแล้ว”

“งั้นให้ผมเดินไปส่งที่รถนะครับ”

“ไม่... ไม่ต้องหรอกค่ะ ฉันไปเองได้”

“แล้วเบอร์โทรคุณล่ะ” ชายหนุ่มทวงถาม “หรือว่า...” เขาหรีตา
เบนปลายนิ้วไปยังทิศทางของห้องที่จัดงาน ยิ้มอย่างถาม

“ไม่ต้องค่ะ” ทศทายรีบห้าม คงเป็นเรื่องเลวร้ายสุดๆ ที่จะปล่อยให้
ให้เขารู้จักหล่อนจากคนอื่น หากเป็นเช่นนั้นหล่อนคนต้องฝันร้ายแน่ๆ
หากจู่ๆ ก็ได้รับโทรศัพท์จากชายหนุ่ม “ฉันจะโทรหาคุณ”

“เมื่อไหร่ครับ”

“พรุ่งนี้ค่ะ”

“สัญญา นะครับ” รอยยิ้มช่างเล่นคาคคั้น

ทศทายหายใจไม่สะดวก “สัญญาค่ะ”